

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN INGEWIKKELD GEVAL

N° 2549

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een ingewikkeld geval

HOOFDSTUK I.

DE COMMISSIONAIR IN DIAMANTEN

De nachttrein, welke passagiers van Dover naar de hoofdstad van Engeland had overgebracht, liep met afblazende stoom het Victoriastation in Londen binnen.

De portiers werden opengeworpen en de trein liep in een ommezien leeg.

Alle reizigers hadden blijkbaar haast na de vermoeiende reis een nachtverblijf op te zoeken.

De kruiers liepen bedrijvig heen en weer en gedurende enige tijd was het

station vol leven en drukte, maar aldaar waren alle reizigers de brede trap afgedaald, die naar de uitgang voert.

Onder de reizigers bevond zich een kleine man, met donker haar, een haviksnus en doordringende ogen, die een zwaar valies torste.

Hij had reeds verscheidene kruiers afgewezen, die hem hun hulp kwamen aanbieden, ofschoon het duidelijk was, dat het dragen van het valies hem tamelijk moeilijk viel.

Buiten gekomen keek hij even om zich heen, stak toen naar de overzijde over, riep daar een van de daar staande taxis aan en gaf de chauffeur het adres van het Crampton hotel in Ludgate Hill op.

Hij stapte in en de taxi reed weg.

Het was nog tamelijk druk op straat en vooral op de grote verkeerswegen krioelde het nog van motorbussen, automobielen en andere vehikels, ofschoon het reeds na twee uur liep.

Toen de chauffeur stopte voor het Crampton hotel, stapte de reiziger uit, rekende met de chauffeur af, wenkte met een ongeduldige beweging de portier of die hem van zijn valies wilde ontlasten en trad de vestibule binnen waar hij zich aanstonds begaf naar de loge van de sleutelbewaarster, een nog jong meisje, dat daar voor haar grote registers troonde.

Hij nam even zijn hoed af, wierp een achterdochtige blik om zich heen, boog zich naar het meisje over en zei op zachte toon:

— Mijn naam is Crowley, Irwin Crowley uit Johannesburg. Gij hebt zeker mijn telegram ontvangen, waarin ik een kamer bestelde voor hedennacht?

— Ja, Mr Crowley, zei het meisje, terwijl zij even in het register bladerde en tegelijkertijd op de tast achter zich een sleutel van het sleutelbord nam.

Zij draaide het register om, schoof het de nieuw aangekomen gast toe, en zei:

— Wilt gij alstublieft hier uw naam zetten?

Crowley schreef zijn naam, vulde als stad van herkomst Amsterdam in, schoof het register weer naar het jonge meisje toe, en vroeg:

— Waar is mijn kamer?

— Op de derde verdieping, Mr Crowley, het is een mooie hoekkamer, gij zult wel tevreden zijn.

— Zijn er veel gasten?

— Het hotel is zo goed als geheel bezet. Wij zijn midden in het reisseizoen.

De nieuwe gast mompelde iets voor zich heen en vervolgde toen luider:

— Ik moet morgenochtend om acht uur gewekt worden. Om negen uur komen er enige heren, die mij moeten spre-

ken. Zij heten Ives en Lipman, en gij kunt hen dadelijk bij mij laten.

— Ik zal het noteren Mr Crowley. Wenst gij op uw kamer te ontbijten?

— Ja, ik ga niet naar beneden voor die heren er geweest zijn.

Intussen stond een der kelners geduldig te wachten terwijl hij telkens een blik wierp op het valies, dat Crowley droeg.

Toen deze zich naar de lift wendde, en de kelner de hand naar het valies uitstak, zei de nieuwe gast:

— Laat maar ober; ik zal mijn valies zelf wel dragen.

— Zoals gij wilt, mijnheer, zei de kelner beleefd, met een licht schouderophalen.

De lift voerde hen beiden naar de derde verdieping, waar de kelner de reiziger voorging naar een kamer op de deur waarvan het cijfer 13 geschilderd was.

Een ogenblik stond Crowley stil naar het cijfer te staren.

Het was alsof hij aarzelde, maar toen lachte hij voor zich heen, en mompelde:

— Onzin. De deur heeft een goed slot, en er zullen van binnen wel grendels opzitten. Bovendien heb ik ook nog een revolver bij mij.

De kelner had de deur geopend, en de schakelaar van het electriche licht omgedraaid.

Hij liep naar het venster toe om de gordijnen neer te laten, maar Crowley hield hem met een gebaar tegen en zei:

— Een ogenblikje. Ik wilde wel even zien, hoe het met het balkon staat.

Het balkon bevond zich juist op de hoek van het hotel en was voorzien van een stenen balustrade.

Crowley deed de deuren open, trad op het balkon, boog zich over de leuning om naar beneden te kijken, wendde daarop de blik naar rechts, naar links en naar boven, en ging blijkbaar tevreden naar binnen.

Hij sloot de deuren zorgvuldig en zei:

— Nu kunt ge uw gang gaan.

Hij zette het valies, hetwelk hij nog geen ogenblik had losgelaten, op het bed neer, en wachtte tot de kelner klaar was, met een hand in zijn zak, terwijl hij met de andere zacht op het valies trommelde.

Toen de kelner alle gordijnen had

neergelaten, maakte hij zich gereed om heen te gaan.

Op de drempel wendde hij zich nog eens om en vroeg:

— Wenst mijnheer niet te souperen?

— Neen, ik heb in de trein wat gegeten, en ik ben nu te vermoeid om aan iets anders te denken.

— Dan wens ik mijnheer een goede nachtrust.

De kelner verwijderde zich en sloot de deur.

Crowley trad er aanstonds op toe en schoof er de twee zware knippen voor, waarna hij de sleutel in het slot om-draaide.

Hij trok zijn overjas uit, bleef een ogenblik in gedachten staan, ging naar het venster, sloeg het gordijn ter zijde om nog een blik op de helder verlichte straat te werpen en trad vervolgens naar het bed, waarop het valies stond.

Hij haalde een kleine sleutel te voorschijn, waarmede hij het slot opende, maakte de riemen los, tilde vervolgens het valies op tafel, en stak er de hand in, om er een aantal zorgvuldig dichtge-bonden pakjes uit te nemen.

Hij maakte het touwtje los, dat een van deze pakjes dichthield, wikkelde het witte papier van een eenvoudig karton-nen doosje en nam er het deksel af.

In het doosje lagen een twintigtal in zijdepapier gewikkelde voorwerpen.

Hij nam er een op, en deed er het pa-pier af.

Op zijn hand lag een fraai geslepen briljant, ter grootte van een erwt.

Hij bekeek de kostbare steen enige ogenblikken met grote aandacht, terwijl zijn ogen schitterden.

Hij wikkelde de steen weer in het pa-pier en bekeek nu achtereenvolgens alle andere diamanten, die zich in het doosje bevonden.

Nadat hij dit weer zorgvuldig gesloten en in het papier verpakt had, onderzocht hij op dezelfde wijze de inhoud van de tien andere pakjes, welke hij een voor een uit het valies nam.

Nadat hij alles weggeborgen, het va-lies gesloten en onder zijn bed geschoven had, slaakte hij een zucht van verlich-ting, wreef zich de handen en begon zich

toen langzaam te ontkleden.

Enige minuten later lag hij in bed en was de kamer in diepe duisternis gehuld.

Intussen was de kelner de trap afge-gaan en op de sleutelbewaarder toege-treden, die juist een geeuw achter haar hand trachtte te verbergen.

— Onze commissionair in diamanten is onder zeil, Miss Daisy, zei hij glim-lachend. Hij heeft geen ogenblik zijn va-lies uit het oog verloren.

— Ik geloof het graag, Peter, zei de jongedame. Ik heb horen zeggen, dat men de waarde van de diamanten, die hij uit Amsterdam heeft meegebracht, op bijna driehonderd duizend pond ster-ling schat.

— Geen kleinigheid, riep de kelner uit. Dan wil ik wel geloven, dat hij zich zo angstvallig aan zijn tas vastklampt. Wat komt hij hier eigenlijk doen?

— Hij is een diamanthandelaar uit Johannesburg, en reist voor verschillen-de firma's. Hij is reeds maanden gele-den met een grote zending ongeslepen diamanten uit Afrika naar Amsterdam gekomen om ze daar te laten slijpen, en nu ze gereed zijn heeft hij ze hierheen o-vergebracht, en nu worden ze, geloof ik, morgenochtend overgenomen door twee heren, die namens het Syndikaat van Juweelhandelaars optreden.

— Ik vind het maar een gevaarlijk karweitje om met zo'n massa juwelen te reizen.

— Ik zou er tenminste feestelijk voor bedanken, zei het meisje glimlachend.

Op dat ogenblik kwamen twee reizigers de vestibule binnen, die even rond-keken en toen naar de loge van de sleu-telbewaarder toetraden.

De grootste der twee mannen vroeg kortaf:

— Gij hebt mijn telefonische bood-schap ontvangen?

— Hoe is uw naam, mijnheer?

— Stephens uit Manchester. Dit is mijn vriend Wynn, uit dezelfde stad. Wij hebben vanochtend telefonisch een kamer besteld.

Het jonge meisje raadpleegde even haar register en zei:

— Het is in orde, mijnheer. Peter, wijs de heren hun kamers.

HOOFDSTUK II.

DE MOORD

Het was omstreeks acht uur in de ochtend van de volgende dag.

De kelners liepen bedrijvig heen en weer van de grote eetzaal naar de keuken en naar de conversatiezaal om alles voor de komende dag, in gereedheid te brengen.

Om acht uur ging de kelner Peter de trap op naar de derde verdieping.

Hij neuriede een populair deuntje en was blijkbaar in zijn humeur.

De jeugdige sleutelbewaarster was de vorige avond zeer vriendelijk tegen hem geweest, en dat had hem blijkbaar in een rooskleurige stemming gebracht.

Met een wiegende gang stapte hij naar de deur van kamer dertien.

Hij klopte, en wachtte even, ongeduldig om verder te gaan.

Daar hij geen antwoord kreeg, klopte hij nogmaals, nu een weinig harder.

Binnen bleef alles stil.

Hij klopte nogmaals, nu met zijn vuist en riep tegelijkertijd:

— Mr Crowley, u moet opstaan. Het is al bijna kwart over acht.

Geen antwoord.

— Voor den drommel, wat slaapt die man vast, mompelde de kelner. Dat komt er van als men 's avonds voor het naar bed gaan niet een slaapmutsje drinkt.

Hij haalde een sleutel te voorschijn, en tikte er hard mee op de deur.

Nog steeds liet zich geen enkel geluid horen.

— Zou hij misschien reeds op en in de

badkamer zijn? mompelde de kelner voor zich heen, ondanks zichzelf aangegrepen door een zekere onrust.

Hij stak de gang over, en klopte op de deur van de badkamer, die bij logeerkamer nummer 13 behoorde.

Daar niemand antwoord gaf, deed hij de deur op een kier open.

Er was niemand in de badkamer...

Nu werkelijk ongerust, keerde hij op zijn schreden terug, tot voor de deur van kamer 13.

Hij beukte met beide vuisten op het paneel en nu kwamen er op het gerucht van alle kanten kelners toeschieten.

— Wat is er aan de hand, Peter? Waarom sta je als een gek op die deur te hameren? vroeg een zijner collega's.

— Waarom? Omdat ik geen gehoor krijg. Ik had nummer 13 om acht uur moeten wekken. Het is nu al tien minuten voor half negen en ik krijg geen antwoord op mijn herhaald kloppen.

Een ogenblik heerste er stilzwijgen, het was alsof iedereen een voorgevoel had van wat er gebeurd is.

Peter draaide de kruk van de deur om en riep:

— Wij moeten naar binnen. Wie weet wat er gebeurd is.

De deur ging niet open; blijkbaar waren de grendels er van binnen nog op.

Peter had zich gebukt, en trachtte nu een blik door het sleutelgat te werpen.

— De sleutel steekt op het slot, zei hij. Wat zullen we doen?

— Die deur moet open; desnoods moet er een paneel uitgezaagd, riep een der kelners. Maar dat kunnen wij niet op eigen gezag doen, laten wij de gerant waarschuwen.

Reeds was Peter weggesnel.

In de grote vestibule trof hij juist de gerant aan, die op weg was naar de grote eetzaal.

In enkele woorden deelde hij deze mee, wat hem wedervaren was, en nog voor hij geheel was uitgesproken, snelde de gerant de loge van de portier binnen, waar een kist met timmermansgereedschap stond, en begaf zich met de lift, door Peter vergezeld, naar de derde verdieping.

De kelners en kamermeisjes weken schuw op zij, toen de gerant kwam aanstappen en de bak nederzette.

Hij klopte zelf nog een paar maal op de deur, luisterde aandachtig, en nam toen met een vastberaden gebaar boor en zaag uit de bak, teneinde het paneel uit te zagen.

Het was een ongewoon karweitje en het werk vorderde slechts langzaam, maar toch had hij na een minuut of zes zeven een gat in het paneel gezaagd, waardoor hij de arm kon steken, om de twee knippen terug te trekken en de sleutel in het slot om te draaien.

De deur ging open...

Nieuwsgierig drongen enkelen mee naar binnen, maar met een kreet van afgrijzen bleven zij als aan de grond genaagd staan.

Een afschuwelijk schouwspel trof hun ogen.

Irwin Crowley lag in zijn bed... dood.

Het dek was gedeeltelijk teruggeslagen, en de lakens waren letterlijk doordrenkt van het bloed, dat uit een gapende wonde in de linkerborst was gestroomd.

Een groot mes stak tot aan het gevest in het lichaam.

De vuisten van de dode waren krampachtig gebald, het wasbleek gelaat een weinig achterover gebogen, de ogen wijd geopend en met glazige blik op de zoldering gevestigd.

Gedurende enkele minuten, die wel een eeuwigheid schenen te duren, bleven

de personen, die hadden durven binnentreden, als uit marmer gehouwen staan.

De gerant was de eerste die sprak.

Zijn stem had een hese klank, toen hij zich tot Peter wendde, die met doodsbleek gelaat achter hem stond en zei:

— Bel aanstonds de politie en dokter Watt op.

Terwijl de kelner wegsnelde, ging de gerant het vertrek verder in.

Het balkonraam stond open, en dicht daarbij, op de vloer, lag het valies hetwelk Crowley de vorige avond had meegebracht.

Het was geopend en de inhoud was geheel doorwoeld. De gerant bukte zich en keek in het valies. Het was leeg op wat toiletgerei na.

— Een roofmoord dus, mompelde hij.

Hij richtte zich op, en zei tot de kelners en kamermeisjes, die bleek en bevend in de gang samendrongen:

— Gaat nu maar heen, en geen woord over dit geval... begrepen. Niet voor de politie hier geweest is.

Stom en verschrikt stoven de bedienden uiteen.

De gerant sloot de kamerdeur af met de sleutel, die hij binnen uit het slot had genomen, en begaf zich naar de lift.

Deze kwam juist naar boven, het hek ging open en er traden twee heren uit, door een kelner voorafgegaan.

— Dit zijn de heren Ives en Lipman, chef, zo wendde de kelner zich in het voorbijgaan tot de gerant. Zij wensen Mr Crowley te spreken.

— Maar weet je dan nog niet, man...? begon de gerant, terwijl hij de lippen op elkaar beet, om zich vervolgens tot de twee bezoekers te wenden.

Hij kende de beide Londense juweelhandaars van uiterlijk, en zijn stem beefde toen hij zei:

— Hadt gij een afspraak met Mr Crowley, heren?

— Ja zeker, antwoordde Ives verwonderd. Wij zijn een weinig over onze tijd, maar dat zal er wel niet erg op aankomen, hopen wij. Wij hebben 't zeer druk en wensen de zaak spoedig te regelen.

— Er valt met Mr Crowley niets meer te regelen, hernam de gerant op sombere toon. Hij is in de afgelopen nacht

vermoord en zijn diamanten zijn gestolen.

De twee diamanthandelaars deinsden achteruit, alsof zij een slag in het gelaat hadden gekregen.

— Wat zegt gij daar? vroeg Lipman op doffe toon. Dat is afschuwelijk. Kunnen wij hem niet even zien? Het klinkt ons ongelooflijk in de oren.

— Een ogenblik wel heren, maar ik verzoek u het kort te maken, want aanstonds zal de politie wel verschijnen.

Direct begaven de drie heren zich naar het vertrek op de deur waarvan 't noodlottig getal geschilderd was.

Aarzelend traden zij met ontbloot hoofd naar het lijk op het bed, keken toen zwiwend het vertrek rond, vestigden hun blikken op het geplunderde valies, en daarna op de open balkondeur, en bogen zwiwend het hoofd.

— Hebt gij enig vermoeden, wie de daders kunnen zijn? vroeg Lipman eindelijk.

— Niet het minste, mijnheer, antwoordde de gerant. Alleen durf ik wel als vaststaand aan te nemen, dat de moordenaars niet van buiten zijn gekomen, maar zich in het hotel moeten hebben bevonden.

— Waarom denkt gij dat?

— Omdat wij de gangdeur op slot en met de twee grendels gesloten hebben gevonden. Een andere toegang naar deze kamer is er niet, en daar het balkonraam open stond, is 't zo goed als zeker, dat de moordenaar, misschien zijn het er twee of drie geweest, door dat raam is binnengedrongen. En daar hij onmogelijk van de begane grond naar boven kan zijn geklommen, zonder dat men het zag, zo moet hij uit een ander raam zijn geklommen, en dus binnenshuis zijn geweest.

— Uw redenering is zeer juist, mijnheer, zei Ives. Maar veronderstel, dat de moordenaar zich van een ander raam naar dit balkon heeft laten zakken, zou men hem dan niet hebben gezien?

— Dat is niet waarschijnlijk. De straat is niet breed, de verdiepingen zijn

daarentegen zeer hoog en als de misdaad in het holst van de nacht is gepleegd en de moordenaar heeft gewacht, tot alles buiten stil was en hij geen stappen van politieagenten hoorde, kan hij het wel gewaagd hebben zich uit een hoger gelegen venster te laten zakken.

— Gij hebt dit zeker aanstonds onderzocht?

— Nog niet, mijnheer. Ik wil u wel bekennen, dat dit afschuwelijk geval mij ten zeerste heeft aangegrepen. Ik heb de politie en de dokter laten opbellen, ofschoon ik begrijp, dat hier geen hulp meer kan baten, en verder bemoei ik er mij liefst zo weinig mogelijk mee.

— Nu, wij hebben hier, helaas, niets meer te doen, zei Ives, en zouden u slechts in de weg lopen. Wij hopen spoedig te vernemen, dat de politie er in geslaagd is, de moordenaar van de ongelukkige Crowley op te sporen.

De twee diamanthandelaars verlieten het vertrek, juist toen een paar detectives en een inspecteur van politie wilden binnentreden.

De gerant wendde zich dadelijk tot de politiebeambten en bekommerde zich verder niet om de twee bezoekers, die onverrichter zake moesten vertrekken.

Toen Ives en Lipman ongeveer tien minuten weg waren, werd de gerant, die met de detectives sprak in de kamer waar de moord was gepleegd, aan de telefoon geroepen.

Er hing een toestel op iedere verdieping, en ook op de meeste kamers.

De gerant nam de telefoon van de haak, en deed de gewone vraag:

— Met wie?

— Met Scotland Yard. Zijn de heren Ives en Lipman al bij u geweest?

— Ja. Zij zijn zoëven vertrokken.

— Dat is jammer, mijnheer, want die twee mannen waren bedriegers. De heren Ives en Lipman zitten op dit ogenblik op hun bureau, en hebben ons zoëven meegedeeld, dat zij overvallen zijn door twee brutale dieven, die hun uiterlijk hebben aangenomen en in hun plaats zich naar uw hotel hebben begeven.

HOOFDSTUK III.

EEN INGEWIKKELDE ZAAK

Wie waren de twee mannen, die op zulk een stoutmoedige wijze in het Cramptonhotel hadden weten binnen te dringen onder een valse naam?

Niemand anders dan John Raffles de lang gezochte Grote Onbekende en zijn vriend Charles Brand.

Zodra het tweetal het hotel verlaten had, riepen zij een taxi aan, en lieten zich naar de Cromwellstreet brengen, waar zij midden in de straat uitstapten.

Zij vervolgden hun weg te voet, en gingen ten slotte een stille zijstraat in, waarvan een kant geheel was ingenomen door de blinde muur van een fabrieksgebouw, en de andere voor het grootste gedeelte door de muur van een tuin, die behoorde bij een fraai herenhuis.

Zonder door iemand te zijn gezien, gingen de twee vrienden deze tuinpoort binnen, welke Brand zorgvuldig achter zich sloot.

Zij gingen de tuin door, en betraden het huis aan de achterzijde.

Zonder zich ergens op te houden, gingen zij regelrecht door naar hun slaapkamer, en legden daar hun vermomming af.

Een kwartier later zaten zij tegenover elkander, ieder in een gemakkelijke stoel, in de grote tuinkamer.

— Het is wel eens meer gebeurd, dat een onzer avonturen zonderling eindigde, maar ik moet zeggen geen ogenblik te hebben voorzien, dat zo iets het

einde had kunnen zijn.

— Het was een afschuwelijk einde, Edward.

— Ja, het vinden van het lijk van die vermoorde man zal ik nooit vergeten. De moord moet gepleegd zijn door mensen, die evengoed als wij op de hoogte waren van de afspraak van Crowley met Ives en Lipman in het hotel, en dat kunnen onmogelijk veel personen zijn geweest, want meestal plegen lieden die zulke waardevolle dingen verhandelen, dit niet aan de grote klok te hangen. Het was meer door toeval, dat wij zelf er achter zijn gekomen.

— En wat hadden wij alles goed berekend, Edward. Wij hadden de val zo mooi opgezet. Wij hebben Ives en Lipman een uur voor de afspraak in hun woning opgesloten, en hun plaats ingenomen. Het was alles zo eenvoudig, en het had moeten lukken als dat er niet tussen was gekomen.

— Inderdaad had het moeten lukken, zei Raffles hoofdknikkend. Die Crowley zou natuurlijk niets in te brengen hebben gehad tegenover ons tweeën en wij hadden ons met zijn diamanten uit de voeten kunnen maken, voor hij de gelegenheid zou hebben gehad, het hotelpersoneel te waarschuwen. Er bleef ons niets anders over, dan maar gauw te vertrekken toen er op zulk een afschuwelijke wijze een streep door onze rekening werd gehaald.

— Ik moet je zeggen, dat ik niet be-

grijp hoe die moord gepleegd is.

— Ik geloof dat het minder ingewikkeld is, dan je denkt. De moordenaars, want ik denk, dat er minstens twee zijn geweest, hebben zich van een balkon boven dat van de kamer van Crowley laten zakken, en zijn door het raam binnengeklommen.

— Maar dat moet de vermoorde man toch hebben gehoord, meende Brand.

— Ik veronderstel dat de daders, alvorens zij naar binnenklommen een of ander bedwelmend gas hebben geblazen. Ik ben er bijna zeker van, dat Crowley zonder te ontwaken van de slaap in de dood is overgegaan; een worsteling heeft er niet plaats gehad, dat kon je duidelijk zien aan de wijze waarop de dekens lagen, en hoe het lichaam in het bed lag uitgestrekt.

— Maar hoe zouden de moordenaars dan weer naar boven zijn gekomen, nadat zij de daad gepleegd hadden?

— Ik denk dat zij een knopentouw of een touw ladder hebben gebruikt. In ieder geval zullen zij wel een handlanger gehad hebben in een kamer op de vierde verdieping.

— Goed, laten we dat aannemen, maar hoe konden zij van tevoren geweten hebben, dat Crowley kamer nummer 13 zou krijgen?

— Dat was vrij gemakkelijk te voorzien, amice. Het hotel was geheel bezet op enkele, eenvoudige, slechte kamers na, welke een diamant-commissionair zeker niet zou kunnen gebruiken. Bovendien zou geen enkele reiziger nummer 13 nemen, als er een ander te krijgen was. Met vrij grote zekerheid kon de bewoner van dat hoekvertrek op de vierde verdieping berekenen, dat Crowley kamer nummer 13 zou krijgen. En als dat niet het geval was geweest, dan zouden zij wel andere middelen hebben bedacht om in dat vertrek te komen. Ook is het mogelijk dat zij onder het hotelpersoneel medeplichtigen hebben gehad.

Raffles was opgestaan en liep met de handen op zijn rug langzaam op en neer, tot hij voor Brand bleef staan en op vaste toon zei:

— Wij moeten de moordenaars trach-

ten te vinden, Charles. Wij moeten trachten hun de gestolen diamanten afhandig te maken, niet om ze zelf te houden, want je weet dat ik er afkerig van ben, het eigendom van een dode aan te raken, maar om het aan de rechthebbenden terug te geven.

— Dat zal lang niet gemakkelijk zijn, Edward, zei Brand. Wij hebben nog minder houvast dan de politie.

— Misschien wat minder houvast, maar wat meer hersens, Charles, zei Raffles kalm. Ik erken dat onze politie beschikt over enige knappe koppen, maar men kan hen met de vinger aanwijzen, en ik geloof, dat zij op dit ogenblik niet vrij zijn. Er zijn grote diefstallen gepleegd bij adellijke personen, waar de weinige knappe koppen de handen aan vol hebben en voor deze kwestie zullen er niet meer gemist kunnen worden.

— Maar als wij zelf een onderzoek willen instellen Edward, hoe denk je dat dan wel aan te leggen?

Raffles antwoordde niet aanstonds, maar begon weer peinzend op en neer te lopen.

Toen hief hij met een ruk het hoofd op zoals zijn gewoonte was, wanneer hem plotseling iets was ingevallen, en zei:

— Wij zullen ons voordoen als Franse detectives, die hier zijn gekomen om een studie te maken van het Londense politiestelsel, en de methoden van onderzoek. Ik meen dat reeds meer te hebben toegepast en met het grootse succes, want hoodinspecteur Baxter is er altijd prachtig ingelopen.

Hij trad op Brand toe, en trok hem bij de kraag van zijn jas overeind.

— Vooruit, Charles, zei hij, geen gepraat meer, maar daden.

Raffles was er de man niet naar, om te treuzelen met een eenmaal opgevat plan.

En zo geschiedde het, dat de twee vrienden reeds tien minuten later opnieuw voor de spiegels in hun slaapkamer gezeten waren, bezig met hun nieuwe vermomming.

Nog geen half uur later waren zij gereed, en toen zij zichzelf in de grote spie-

gel bekeken, mochten zij zeggen, dat er op hun uiterlijk niets aan te merken viel.

Het zwarte, kort geknipte haar, de enigszins gebruide tint, de zwarte borstelige wenkbrauwen, de eenvoudige kleding, de wijze zelfs waarop zij liepen, stempelde hen aanstonds tot bewoners van Frankrijk, en wel meer speciaal Parijzenaars.

— Zouden wij zo voor een ontdekking moeten vrezzen? vroeg Raffles met een accent, dat dadelijk de Fransman verried.

— Als zij dat doen, dan zijn zij knapper, dan waarvoor ik hen houd, antwoordde Brand met een minachtend lachje.

De kleren, welke zij hadden afgelegd, evenals de dozen met schmink en pruiken werden zorgvuldig weggeborgen in het geheime vak, dat zich in een der wanden bevond, waarna Raffles zich naar zijn werkkamer begaf, waar hij uit een lade van zijn schrijftafel, enige voortreffelijk nagemaakte legitimatie papieren nam, benevens enige brieven van aanbeveling, die getuigden van de vindingrijkheid en kennis van de franse taal van Brand.

Toen de twee vrienden gereed waren voor hun onderneming begaven zij zich dadelijk op weg.

Nadat zij de stille zijstraat verlaten hadden, riepen zij in de Cromwellstreet een taxi aan, en lieten zich naar Scotland Yard brengen.

Daar vonden zij alles in rep en roer, en nauwelijks was er een agent te vinden die hen te woord wilde staan.

Aldra lukte het Raffles zijn wens kenbaar te maken, om aanstonds bij Baxter te worden toegelaten.

Deze gewichtige politiebeambte bevond zich in een alles behalve benijdenswaardige toestand.

De Londense pers had hem in de laatste weken opnieuw menige bittere pil te slikken gegeven, en zijn humeur was er niet op verbeterd door de jongste misdaden, waarnaar zijn beste mannen nu onderzoek deden.

Eerst dacht hij er dan ook over, de Franse bezoekers eenvoudig belet te ge-

ven, maar bij nader inzien bedacht hij, dat het toch niet aanging, twee politie-beambten ener bevriende natie zonder eigenlijke reden weg te zenden.

Ook vleide het hem niet weinig, dat zij juist hem schenen te willen spreken.

De agent, die hun bezoek had aangekondigd, had gezegd, dat de Parijse detectives er grote prijs zouden op stellen met de hoofdinspecteur Phileas Baxter persoonlijk te spreken, daar zij zich op de hoogte wilden stellen van zijn werkwijze.

Hij gaf dus de agent last, de twee Fransen bij hem toe te laten en even later stonden Raffles en Brand tegenover de Geweldige, die aanstonds begonnen was met dreunende stappen en met de handen op de rug, met gebogen hoofd op en neer te lopen.

Hij was niet alleen in zijn vertrek.

In een hoek zat zijn secretaris, een klein dor mannetje, met een vossengezicht, Marholm geheten, die ofschoon hij herhaaldelijk met hem van mening verschilde, in velerlei dingen zijn rechterhand kon worden genoemd.

Baxter scheen zodanig in zijn gedachten verdiept te zijn, dat hij de bezoekers zogenaamd niet hoorde binnenkomen.

— Ik vraag u excuus, heren, zei Baxter, terwijl hij zich naar zijn bezoekers omwendde. Ik had u niet aanstonds horen binnenkomen, daar een belangrijke kwestie mijn gedachten bezig houdt. Neem plaats wat ik u verzoeken mag, en zeg mij de reden van uw komst.

De twee vrienden gingen zitten op de stoelen, die voor het grote schrijfbureau geplaatst waren, waarna Raffles begon in tamelijk vloeiend Engels maar met een sterk Frans accent:

— Mijn naam is Jean Dubois, hoofdinspecteur, en deze heer is mijn assistent Pierre Leblanc. Wij behoren tot de Parijse Sureté en wij stellen er grote prijs op, ons op de hoogte te stellen van de werkwijze der Londense politie, die terecht over de gehele wereld vermaard is.

Het gelaat van Phileas Baxter glansde van genoegen; iets dergelijks was hem in lang niet te beurt gevallen,

en het stelde hem schadeloos voor de vele steken onder water hem door de Londense journalisten toegebracht.

— Ik ben blij, monsieur Dubois, dat gij zo gunstig over de Engelse politie denkt, zei hij; zeg mij waarmee ik u van dienst kan zijn.

— Het is zeer eenvoudig, hoofdinspecteur. Denkelijk zal hier wel een of andere lastige zaak in behandeling zijn, en daarbij zouden wij zeer gaarne medewerken, om aldus van nabij de methodes van uw detectives te kunnen gadeslaan, een zware diefstal of inbraak. Ik ben zeker, dat gij ons met iets dergelijks wel van dienst kunt zijn.

Het gelaat van Baxter verhelderde, en hij riep op joviale toon uit:

— Ik heb juist iets geschiktst voor u, geloof ik. Ik heb een prima moordzaak in behandeling, werkelijk iets buitengewoons, een eerste klasse moord, heren, zoals gij ze zelfs in Parijs weinig zult aantreffen.

Hij wendde zich tot Marholm, die rustig in zijn hoekje was blijven zitten, en nu en dan een steelse blik op de twee Fransen wierp, en zei:

— Wat dunkt je, Marholm, wij kunnen hen toch de zaak van het Crampton hotel wel mededelen?

— Ik zie niet in, wat er tegen kan zijn, chef, antwoordde Marholm schouderophalend. Ten eerste zult ge de zaak vanavond in geuren en kleuren in de kranten vinden staan en ten tweede zijn de heren om zo te zeggen collega's al zijn het dan Fransen.

— Luister, zei Baxter tot zijn bezoekers. Er is in de afgelopen nacht, in een onzer grote hotels, het Crampton hotel, in Ludgate Hill, een moord gepleegd, waarvan een diamanthandelaar een zekere Irwin Crowley, 't slachtoffer is geworden. Bovendien is er voor een bedrag van dertigduizend pond sterling aan juwelen gestolen, monsieur Dubois, riep Baxter uit met een zegevierende klank in zijn stem, alsof de grootte van dit bedrag hem zelf verrukte.

— Enig spoor van de misdadigers? vroeg Raffles.

— Tot dusverre niet het minste, maar ik heb u nog niet alles verteld. Het

is een zeer ingewikkeld geval, monsieur Dubois. Gij moet weten, dat die Crowley voor hedenmorgen om negen uur een afspraak had met twee hier ter stede zeer bekende juweliërs, Ives en Lipman geheten. Toen die twee heren kwamen was de misdaad reeds ontdekt. Crowley was met een vlijmscherpe dolk in zijn bed dood gestoken. Hij moet binnen enkele minuten zijn doodgebloed. De twee juweliërs moesten dus onverrichter zake vertrekken. Welnu, zij waren nauwelijks tien minuten weg, of wij werden hier opgebeld, door... wie denkt gij wel?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van, hoofdinspecteur, antwoordde Raffles. Zegt u het maar.

— Door de ware heren Ives en Lipman. De twee anderen waren nagemaakt. De juweliërs waren in hun woning overvallen, door onbekend gebleven mannen, die hen bonden en een prop in de mond stopten, en vervolgens met weergaloze vlugheid hun uiterlijk zodanig veranderden, dat zij als twee dropfels water op hun slachtoffers leken. Slechts door een gelukkig toeval konden de twee juweliërs zich bevrijden, en als zij dat tien minuten eerder hadden kunnen doen, zouden wij zeker die twee bandieten in handen hebben gekregen. Weet gij wat ik denk, monsieur Dubois? Waarschijnlijk waren die twee nagemaakte mannen ook de moordenaars.

Raffles liet zich achterover in zijn stoel vallen, een ogenblik zijn rol vergetend en te verbluft om iets te zeggen.

Wat Brand betreft, hij keek de hoofdinspecteur met glazige ogen aan, alsof hij een natuurwonder voor zich zag.

Een ogenblik genoot Baxter van wat hij als zijn zegepraal beschouwde, en hij merkte er niets van, dat Marholm in zijn hoekje zat te grinniken.

Raffles had zich aldra hersteld en vroeg nu:

— Als ik u goed heb begrepen, dan zijn die twee verkapte juweliërs gekomen nadat de misdaad ontdekt was?

— Zo is het, monsieur Dubois.

— Is het hier te lande gewoonte dat moordenaars na het plegen van hun misdaad zich bij hun slachtoffer laten aandienen, om hem een bezoek te brengen?

Nu was het de beurt van Baxter, om zich achterover in zijn stoel te laten vallen, en Raffles met open mond aan te kijken.

— Ik wil niet zeggen dat het een gewoonte is, monsieur Dubois, zei hij, maar in sommige gevallen komt het voor. En ik zou wel eens willen weten, als die twee mannen niet de moordenaars geweest zijn, wie het dan wel waren?

Baxter scheen deze opmerking zo afdoende te vinden, dat hij de armen over de borst kruiste en zijn bezoekers met zijn waterblauwe ogen vragend en als in afwachting aankeek, juist als een man die volkomen overtuigd is, dat men hem onmogelijk zou kunnen tegenspreken.

— Ja, hoofdinspecteur, op die vraag is zeker niet zo gemakkelijk te antwoorden, zei Brand op gewichtige toon. Als die twee het niet geweest zijn, dan zijn het natuurlijk anderen geweest, terwijl als wij aannemen, dat 't anderen waren, de kans groot is, dat die twee het niet geweest zijn. Ik moet u er echter opmerkzaam op maken, dat zich nog een derde geval kan hebben voorgedaan, dat noch anderen, noch zij het gedaan hebben.

Baxter keek Brand verwonderd aan.

— Hoe meent gij dat, monsieur Leblanc? Ik geloof toch dat er in uw taal een spreekwoord is, dat zegt, dat een deur open of dicht moet zijn. Dus, als de twee gewaande juweliërs het niet geweest zijn, dan waren het anderen.

— En ik herhaal, hoofdinspecteur, dat er wel eens geen anderen geweest kunnen zijn, in het kort, dat Mr Crowley wel zelfmoord kan hebben gepleegd.

— Zelfmoord? herhaalde Baxter. Ik zal dadelijk een onderzoek laten instellen...

Een krakende stem uit de hoek deed hem eensklaps zwijgen.

— Ik denk dat Mr Crowley zelfmoord heeft gepleegd, omdat zijn juwelen van zelf uit zijn valies zijn gewandeld, merkte Marholm op. Dat zal hem zo aangegrepen hebben, dat hij het aardse bestaan vaarwel heeft willen zeggen.

Baxter wierp Marholm een giftige blik toe en bromde iets in zich zelf, dat

niemand verstond.

Hij trommelde zenuwachtig met zijn vingers op het tafelblad en zei:

— Marholm, uw oordeel werd niet gevraagd. Ik wil er u echter opmerkzaam opmaken, dat de zelfmoord zeer goed kan hebben plaats gegrepen voor de diefstal. Wie zegt ons, dat er niet iemand is geweest, die het levenloze lichaam heeft gevonden en toen op de gedachte is gekomen zich meester te maken van de diamanten?

— Ik spreek het niet tegen, chef, liet de slepende stem van Marholm zich horen. Alleen zou ik dan wel willen weten, hoe die persoon de kamer is binnengekomen. En als u mij dat hebt uitgelegd, dan zou ik ook gaarne vernemen of er meer voorbeelden bekend zijn, dat iemand zich zelf van kant kan maken door zich een dolk zo diep in de borst te stoten, dat het wapen tot aan het gewest in het lichaam verdwijnt.

— Het kan wel zijn dat de zelfmoordenaar zich in een toestand van grote opwinding heeft bevonden, meende Baxter brommend.

— Alles goed en wel, hoofdinspecteur, maar de gangdeur was met grendels en de sleutel gesloten, hernam Marholm, die zich niet zo gauw gewonnen wilde geven.

— Welnu, wat zou dat? Als er een moord is gepleegd, dan geldt dat bezwaar toch even zeer, riep Baxter zegevierend uit. Wij hebben reeds aangenomen dat men door het balkonvenster is binnengeklommen, en dat kan evengoed gebeurd zijn door moordenaars als... als... als door personen, die daar maar zo eens toevallig wilden binnengaan, vulde Marholm de zin aan.

Bijna was er een woedende uitbarsting van Baxter op deze woorden gevolgd, maar Raffles voorkwam hem.

— Wij moesten ons niet verder ophouden met dergelijke theorieën, heren, maar zouden er verstandiger aan doen als wij de zaak ter plaatse onderzochten. Ik moet echter opmerken, dat de veronderstelling, als zouden er zo maar foevallig personen door een balkonvenster een vertrek binnen klimmen, aanstonds terzijde moet worden geschoven. Als

men zulk een zonderlinge weg kiest en de deur negeert, dan doet men dat natuurlijk met opzet, zeer goed wetende wat men in het vertrek in kwestie zal vinden. En de mannen die daar zijn binnengedrongen, konden natuurlijk onmogelijk van tevoren weten, dat zij daar een zelfmoordenaar zouden aantreffen.

Baxter dacht blijkbaar ingespannen na, en zei ten slotte:

— Ik geloof dat gij gelijk hebt, monsieur Dubois. Men kan dat alles op de plek van de misdaad het beste onderzoeken.

— Daartoe kwam ik juist hier, hoofdinspecteur. Ik wilde u toestemming vragen, om van de kwestie een studie te maken, zoals ik u zoëven reeds zei, en wie weet valt het ons mogelijk de Londense politie daarbij de behulpzame hand te bieden.

Baxter had reeds een formulier uit de lade van zijn schrijftafel genomen en

begon dit nu met zijn vulpen in te vullen.

Daarop stak hij het document, Raffles toe en zei met een brede glimlach op zijn bol gelaat:

— Dit kleine stukje papier, monsieur Dubois, zal u overal toegang verlenen. Mijn naam staat er onder en daarvoor blijft geen enkele deur gesloten.

Raffles vouwde het kostbare papier op en stak het in zijn zak.

De twee vrienden stonden op om afscheid te nemen van de hoofdinspecteur.

— Mocht het toeval ons inderdaad gunstig zijn, hoofdinspecteur, zei Raffles, mochten wij inderdaad iets ontdekken, dan zullen wij ons natuurlijk haasten u daarvan in kennis te stellen. Wij gaan nu direct naar het Crampton hotel, teneinde aanstonds aan het werk te gaan. Gaat u mee, Monsieur Leblanc.

Nog een korte buiging, en de twee vrienden verlieten het vertrek en vervolgens het hoofdbureau van politie.

HOOFDSTUK IV.

HET ONDERZOEK TER PLAATSE

Verheugd over de goede afloop van hun bezoek aan de machtige politieambtenaar, stapten Brand en Raffles weer in de taxi, welke hen naar het hoofdbureau had gebracht.

Bij het Crampton hotel aangekomen, stuurde Raffles de auto weg, daar hij deze voorlopig niet meer nodig had.

— Wij zullen eerst eens om het hotel heenlopen, Charles, zei Raffles.

De twee vrienden liepen langzaam aan de overzijde van de straat naar de hoek, waar zich het nachtelijk drama had afgespeeld.

— Zou de moordenaar zich van de vierde verdieping hebben laten zakken? vroeg Brand.

— Of van de vijfde, Charles. Dat is natuurlijk niet zeker.

— Maar dan kan de keus, dunkt mij, niet moeilijk zijn, dan heeft de politie niets anders te doen dan de bewoners van die twee kamers te ondervragen.

— Zeg dat niet, amice. Zoals je ziet, lopen de balkons op de vierde zowel als op de vijfde verdieping over een grote lengte door, met inbegrip van het hoekbalkon. De moordenaars kunnen dus wel een kamer bevoend hebben op de vierde of vijfde verdieping, want vandaar konden zij de hoek vrij gemakkelijk bereiken. Laten wij maar eens binnen gaan.

Toen zij in de grote vestibule kwamen, heerste daar een grote drukte van vertrekkende reizigers, want velen hadden aanstonds hun koffers gepakt, toen het bericht van de misdaad bekend was geworden.

Raffles nam de portier terzijde om deze de reden van zijn komst mede te delen.

De portier waarschuwde de gerant en even later stonden Raffles en Brand tegenover hem in diens spreekkamer.

Raffles liet zijn legitimatiepapieren zien, en legde de zenuwachtige gerant zijn plannen bloot.

Deze hoorde hem met gefronste wenkbrauwen aan, en zei toen hij had uitgesproken:

— Ik heb er natuurlijk niets op tegen, heren, dat gij hier een onderzoek instelt, maar zonder iets tekort te doen aan uw bekwaamheden, moet ik er u toch opmerkzaam op maken dat de Londense politie reeds nu in twijfel verkeert of zij de dader, of de daders van deze moord in handen zal krijgen.

— Misschien zijn wij wel gelukkiger, mijnheer, merkte Brand glimlachend op.

— Nu ik mag het lijden, dat gij zult slagen, heren, riep de gerant uit. Niet alleen ter wille van de bestraffing van de misdadiger, maar ook voor de naam van ons hotel. Een dergelijk voorval berokkent ons natuurlijk onberekenbare schade, dat kunt gij u wel voorstellen.

Raffles knikte bevestigend en vroeg:

— Kwam die Mr Crowley wel eens meer hier?

— Hij is hier nooit geweest.

— Was het bekend, dat hij een grote waarde aan diamanten bij zich had?

— Slechts aan mij, en aan de juffrouw die de sleutels bewaart.

— Heeft zij er met iemand over gesproken?

— Ja... met de kelner, die in de vestibule aanwezig was, en die het valies van Mr Crowley wilde dragen, waartegen deze zich verzette.

— Die kelner is natuurlijk reeds verhoord?

— Natuurlijk, mijnheer. Maar zijn onschuld staat onomstotelijk vast. Hij was de man, die Mr Crowley hedenochtend zou wekken. Hij kan het niet gedaan hebben, want hij is extern kelner en hij kwam hier vanochtend pas om half acht. Men heeft nauwkeurig nagegaan, dat hij de gehele nacht thuis is geweest.

— Heeft men alle reizigers, die wilden vertrekken, ongehinderd laten gaan? vroeg Brand.

— Niet dan nadat zij grondig onderraagd waren, mijnheer. Het waren overigens voor het merendeel habitué's, voor wie ik volkomen durf instaan. Hun adressen zijn bekend, en niets belet de politie om nog een nader onderzoek in te stellen. Ik acht het echter volkomen uitgesloten, dat een van de reizigers, die thans vertrokken zijn, iets met de zaak uitstaande heeft.

— Maar ik heb zoëven horen zeggen, dat er verdenking rustte op twee reizigers die laat in de avond gekomen zijn? Is er van hen niets naders bekend?

— Niets, behalve de namen die zij hebben opgegeven.

— Welke namen hebben zij opgegeven?

— Namen zoals er in Engeland duizenden zijn, Brown en Williams.

— Ja, die namen kunnen wel gefingeerd zijn, zei Raffles schouderophalend. Hebben zij een reden opgegeven voor hun vroeg vertrek?

— Zij zeiden, dat zij met de eerste trein naar Schotland moesten vertrekken.

— Is dat geverifieerd? vroeg Brand.

— Ja, de politie heeft onmiddellijk onderzoek gedaan in het Waterloostation, maar daar kon men hen al niet veel wijzer maken, want de vroegtrein naar Schotland is altijd zeer vol, en men kan aan de loketten natuurlijk niet steeds de gezichten van al die reizigers ont-

houden.

— Hebt gij die reizigers zelf gezien?

— Ik niet, maar wel de kelner, van wie ik u zoëven sprak, en miss Daisy, de sleuteljuffrouw.

Raffles en Brand stonden op.

— Dan zullen wij u voorlopig niet langer ophouden, mijnheer, zei de eerste. Wij zullen eerst eens naar miss Daisy gaan en ons licht bij haar trachten op te steken. Apropos, is het lijk van de vermoorde man al vervoerd?

— Wij verwachten ieder ogenblik de auto.

— Dan zal ik mij moeten haasten. Gaat u mee, Leblanc?

De twee gewaande detectives verlieten het vertrek van de gerant, staken de vestibule over en klampten aanstonds Miss Hanslet aan, die zeer bleek, en blijkbaar uiterst zenuwachtig was.

Raffles nam zijn hoed af en zei:

— Excuseer, miss, wij zijn Franse detectives, die verlof hebben gekregen onderzoek te doen naar de moord, die hier hedennacht is gepleegd. Misschien wilt gij ons wel van dienst zijn, door ons een kleine beschrijving te geven van de twee reizigers, die hier gisteravond kwamen, en reeds voor het ontbijt weer zijn verdwenen.

Het jonge meisje wreef zenuwachtig de handen over elkander en het was duidelijk, dat het huilen haar nader stond dan het lachen.

— Zal men mij dan nooit met rust laten? Moet ik nog altijd van die afschuwelijke misdaad horen? Ik weet het niet meer, ik heb vreselijke hoofdpijn, ik kan het mij niet goed herinneren.

— Doe toch uw best eens, miss? zei Raffles met zijn vriendelijkste stem.

Miss Hanslet wreef een paar malen met de hand over het voorhoofd en zei toen, terwijl zij de ogen sloot:

— De een was zo wat een hoofd groter dan de andere. Zij waren in het zwart gekleed; tenminste met zwarte overjassen aan. De grootste had een slappe vilthoed, de kleinste een bolhoed op. Zij hadden niets dan een klein valies bij zich...

— Maar hun gelaatstrekken, herin-

nert gij u daar iets van? vroeg Brand geduldig.

— De grootste had een enigszins gele teint, en donkere, ietwat schuins geplaatste ogen. Hij had een grote, vrij sterk gebogen neus en borstelige wenkbrauwen en... en... en meer weet ik niet.

— Wij danken u voor uw persoonsbeschrijving, miss, zei Raffles. Misschien komt deze ons nog wel van pas. Kunt gij ook zeggen hoe laat die reizigers zijn vertrokken?

— Omstreeks zes uur, zoals de ober vertelde.

— Vroeg deze niet of de heren wilden ontbijten?

— Ja, maar zij antwoordden, dat zij zich verlaat hadden en wel in de trein zouden ontbijten. Vervolgens vroegen zij hun rekening en betaalden.

— Welke kamers hebben zij gehad?

— Zij hadden slechts een kamer met twee bedden, mijnheer op de vierde verdieping. Kamer nummer 72.

— De gerant zei mij zoëven, dat gij wist dat Mr Crowley een groot aantal diamanten bij zich had. Is dat zo?

Nu rolden er werkelijk tranen uit de ogen van Miss Hanslet, en haar stem beefde toen zij antwoordde:

— Ja, mijnheer. En God alleen weet, welk een ellende mij dat heeft opgeleverd. Wie weet, of de moordenaars niet door mij op het spoor zijn gebracht.

— Dat geloof ik niet, miss zei Raffles op kalmerende toon. Ik ben er zeker van, dat de daders reeds veel eerder kennis droegen van het feit, dat Mr Crowley diamanten bij zich had.

— O, mocht dat waar zijn, riep het meisje uit. Gij neemt mij een pak van het hart.

— Maar zeg mij eens, miss, hoe gij zelf dat te weten zijt gekomen?

— De gerant heeft het mij in vertrouwen medegedeeld.

— En hoe wist hij het?

— Mr Crowley had hem een briefje geschreven, waarin hij verzocht om een rustige, zoveel mogelijk afgezonderde kamer. Hij informeerde ook naar een safe of brandkast omdat hij een groot aantal diamanten bij zich had.

— Dat is dan opgehelderd, miss, hernam Raffles op vriendelijke toon. Wij willen u niet langer ophouden, en gaan nu eerst de kamer van de moord onderzoeken.

— Nummer 13 mijnheer. Zal ik u een kelner meegeven?

— Neen, miss, dat hoeft niet. We zullen het zelf wel vinden.

In de gang van de derde verdieping, liep een agent van politie op en neer, aan wie zij hun machtiging moesten tonen, alvorens te worden binnengelaten.

In de kamer met het noodlottige nummer, bevonden zich op dat ogenblik een rechercheur en een geneesheer, die bezig was met het opmaken van zijn rapport. De detective keek een weinig vreemd op, toen hij de twee hem onbekende mannen zag binnentreden, maar een blik op het door Baxter ingevulde formulier deed hem aanstonds de zogenoemde Fransen beleefd tegemoet treden.

— Gij wenst zeker de zaak van nabij te volgen? vroeg de detective, Bowman geheten.

— Dat willen wij inderdaad, Mr Bowman, en gij zoudt er ons een groot genoegen mee doen, als ge ons in staat wilde stellen onze krachten op deze zaak te beproeven.

— Gij kunt gerust uw gang gaan, heren, en als gij er in slaagt, een spoor van de moordenaar te vinden, dan moet ik u mijn compliment maken, want tot dusverre is het mijn Londense collega's nog niet gelukt.

— Zij moeten om te beginnen met rubber handschoenen hebben gewerkt, want wij hebben geen enkele vingerafdruk gevonden op een paar na, en wij twifelen of die wel van de moordenaars afkomstig zijn.

— Welke reden hebt gij daar voor?

— Zij bevinden zich bij het slot van de deur, en daar hadden de moordenaars niets te maken omdat zij door het venster naar binnen zijn geklommen en langs diezelfde weg weer zijn vertrokken.

— Voor die opvatting valt wel iets te zeggen, zei Raffles langzaam, terwijl zijn ogen door het vertrek dwaalden.

HOOFDSTUK V.

EEN VIERVOETIGE ASSISTENT

Op het bed lag een gedaante uitgestrekt, die met een wit laken overdekt was.

Raffles trad er op toe, sloeg het laken terug, en keek neer op het lichaam van Irwin Crowley.

Het moordwapen was uit de wonde getrokken.

Het gelaat had een kalme uitdrukking, en het was duidelijk, dat het slachtoffer in de slaap overvallen moest zijn.

Raffles wendde zich tot de geneesheer met de vraag:

— Geloofst gij, dat deze man een zware doodstrijd heeft gehad, dokter?

— In het geheel niet, mijnheer. De dood moet bijna onmiddellijk zijn ingetreden, want het hart is geraakt. De stoot moet met grote kracht zijn toegebracht door een sterk man. Hier hebt gij het wapen.

Raffles bekeek de dolk met grote aandacht, met het oog van een kenner.

De kling was ongeveer twintig centimeter lang en was vlijmscherp geslepen.

Het gevest was van ivoor, de stootplaat was klein, en bestond uit een koperen slang, die zichzelf in de staart beet.

Het was een fraai wapen, en waarschijnlijk van Japanse oorsprong.

— Deze dolk stak bijna tot het gevest in de borst van de vermoorde en gij zult dus begrijpen, met hoeveel kracht de stoot moet zijn toegebracht, zei de geneesheer.

Raffles gaf zonder te spreken het wapen terug.

Hij bedekte zijn ogen met de linkerhand, alsof hij zijn geheugen raadpleegde.

Toen hief hij het hoofd op, en Brand zag hem de lippen bewegen, als iemand die in zichzelf spreekt.

Daarna liep hij langzaam naar het raam van het hoekbalkon, en opende en sloot het enige malen.

Hij wendde zich nu tot Bowman, met de deuren nog in handen en vroeg:

— Veronderstel eens, dat gij in dit vertrek zoudt slapen, mijnheer, gelooft gij dan dat het geluid van deze deuren, als zij geopend worden, u zou wekken?

— Als het midden in de stilte van de nacht zou gebeuren, dan zeker. De scharnieren lijken mij ietwat verroest en daar de deuren een weinig klemmen, maken zij een knarsend geluid, dat mij zeker zou doen ontwaken, ofschoon ik moet bekennen, dat mijn slaap vrij licht is.

— Nu wij zullen eens zien wat er gebeurt, als wij trachten de deuren langzaam te openen, zei Raffles.

Hij ging op het balkon staan, sloot de deuren, door de hand door de uitgesneden ruit te steken, drukte vervolgens opnieuw de spanjolet langzaam neer en trachtte nu langzaam de deuren open te duwen.

Dit bleek echter onmogelijk te zijn, want het hout was, waarschijnlijk door de langdurige regens van de laatste tijd

zodanig uitgezet, dat de deuren klemden en niet dan na een krachtige poging met een ruk te openen waren.

Een sterk schurend geluid deed zich horen en Raffles ging de kamer weer binnen.

— Nu, ik geloof niet, dat iemand, al slaapt hij nog zo diep, niet wakker zou worden van dit geluid, riep Brand uit.

— Dat geloof ik ook, zei Raffles, die bij het balkon was blijven staan en nu de deuren zorgvuldig onderzocht.

— Maar de moordenaars moeten dan toch van tevoren geweten hebben dat deze balkondeuren zo moeilijk opengingen en zo kraakten, monsieur Dubois, riep Bowman uit.

— Ongetwijfeld, beaamde Raffles, daarom is het ook zo goed als zeker, dat zij hier in het hotel medeplichtigen moeten hebben gehad. Ik bedoel, dat hier van te voren personen hebben gelogeerd die de komst der moordenaars en hun gehele optreden hebben voorbereid.

— Zij konden echter niet van te voren weten, dat men Mr Crowley juist deze kamer zou geven, ging de detective voort.

— Toegestemd, maar zij konden wel weten dat als er in het hotel een paar balkondeuren stroef open gingen, er veel kans bestond, dat het met de andere ook het geval zou zijn. Maar stil eens, hier doe ik een kleine ontdekking, die ons duidelijk kan maken, waarom het er niet veel toe deed of de deuren bij het openen dat knarsend geluid maken.

Brand was nieuwsgierig naderbij gekomen.

— Er is een klein gaatje in het hout dicht bij 't slot gedraaid, dat naderhand met stopverf weer is dicht gemaakt. Het doel daarvan is, dunkt mij duidelijk, de daders hebben een of ander gifgas in de kamer geblazen, waardoor hun slachtoffer bewusteloos werd, waarna zij de ruit hebben kunnen uitsnijden, de spanjolet terugtrekken en de deur openduwen.

— Maar monsieur Dubois, als Mr Crowley toch reeds bewusteloos was, waarom hebben zij hem dan gedood? Zij konden dan toch de diamanten hebben meegenomen?

Raffles dacht even na alvorens te antwoorden:

— Er zijn maar twee verklaringen. Misschien zijn zij ongeduldig geweest en hebben het gas niet voldoende laten inwerken, zodat zij, toen hun slachtoffer een beweging maakte, hem het zekere voor het onzekere namen, en hem hebben gedood.

— En de tweede verklaring? vroeg Brand.

— De tweede verklaring is eenvoudig deze, dat de moordenaars gedood hebben om te doden, antwoordde Raffles kortaf.

— Daar moet toch een reden voor zijn geweest, monsieur Dubois, maar ik moet erkennen, dat deze niet onwaarschijnlijk klinkt, zei Bowman. Nu heb ik nog alleen één opmerking; het gas moet Crowley dus in de slaap verrast hebben, maar het lijk is met open ogen aangetroffen. Hoe verklaart gij dit?

— Als dat zo is, antwoordde Raffles, dan is mijn eerste verklaring denkkelijk de juiste, namelijk dat Crowley ontijdig uit zijn bewusteloosheid is ontwaakt en de ogen heeft opgeslagen. Voor hij echter beseftte wat er met hem geschiedde trof hem het dodelijk wapen. Als gij er niets op tegen hebt, Mr Bowman, zou ik nu gaarne de kamer eens onderzoeken, waar die twee vreemdelingen gelogeerd hebben, benevens het vertrek dat daar juist boven gelegen is.

— Ik ben gaarne tot uw dienst, heren, zei de detective.

De drie mannen verlieten het vertrek waar nu de gerechtsgeneesheer en de politieagent alleen achterbleven.

Zij gingen nu naar de vierde verdieping, waar een politieagent de wacht hield voor de deur van de kamer, waar die twee late gasten gelogeerd hadden, maar hij maakte aanstonds plaats voor de drie detectieven.

Zij gingen een goed gemeubelde hotelkamer binnen, waarin twee ledikanten stonden.

Raffles trad er op toe, bekeek ze even en zei toen glimlachend:

— De logeergasten in dit vertrek hebben zeker de indruk willen wekken, dat deze bedden beslapen zijn, maar het is

duidelijk te zien, dat dit niet het geval is; de lakens zijn nauwelijks gekreukt en deze deuken in het hoofdkussen zijn blijkbaar met de vuist gemaakt.

Raffles begon 't vertrek met de grootste aandacht verder te onderzoeken, bijgestaan door Brand, maar zij konden er niets vinden dat tot enig spoor had kunnen leiden.

— Hier valt niets meer te zien, zei Raffles, wij zullen nu eens naar 't hoekvertrek op deze verdieping gaan.

Allen verlieten de kamer, liepen de gang teneinde en traden nu een tweede vertrek binnen, dat volkomen gelijk was, aan dat, waar de moord was gepleegd.

Raffles liep direct naar het balkon en opende de deur.

Hij haalde een vergrootglas uit zijn zak, en begon zorgvuldig de stenen rand van het balkon te onderzoeken.

Toen richtte hij zich weer op en zei:

— Het is zoals ik dacht; men kan duidelijk de plekken zien, waar de steunijzers van de touw ladder op de stenen leuning hebben gerust. Alle was blijkbaar lang te voren goed geregeld, want deze steunijzers moesten natuurlijk pas klaar worden gemaakt. Maar nu moeten wij nog weten waar de man is, die deze kamer bewoont.

— Er is reeds een onderzoek naar gedaan, monsieur Dubois, antwoordde Bowman. Hier heeft twee weken lang een man gewoond; die de naam Carvel opgaf, en verklaarde, dat hij de vertegenwoordiger van een buitenlandse firma was.

— Welnu, waar is die man nu? vroeg Raffles.

— Hij is hedenochtend om acht uur vertrokken.

Raffles beet zich op de lippen en fronsde de wenkbrauwen.

— Alweer een teleurstelling, bromde hij. Heeft hij hier niets achter gelaten? Laat ons eens zien.

Hij keek rond en slaakte plotseling een kreet.

— Het beddegoed, riep hij uit.

Hij wees op een grijze zak met rode band afgezet, die in een hoek van het vertrek lag en diende om het beddegoed dat vernieuwd moest worden, in op te bergen, totdat het personeel het zou halen.

— Dat is meer geluk dan wijsheid, monsieur Dubois, riep Bowman uit, want het is gewoonte, dat het beddegoed onmiddellijk nadat een reiziger vertrokken is, wordt weggehaald.

Raffles luisterde reeds niet meer, maar wendde zich tot Brand en zei, terwijl hij hem een wenk gaf:

— Monsieur Leblanc, doe mij het genoegen en ga met een taxi naar het adres van onze vriend, die de eigenaar is van Piggy. Vraag hem de hond te leen, en zeg dat wij goed voor hem zullen zorgen.

Brand was het vertrek reeds uit, om zijn opdracht uit te voeren.

Na ongeveer twintig minuten kwam hij terug met een fox terrier aan een riem, die aanstonds kwispelstaartend en luid blaffend tegen Raffles opsprong.

— Het dier schijnt u goed te kennen, monsieur Dubois, riep Bowman enigszins verwonderd uit. Zijt gij dan wel eens meer hier geweest?

— Dat ook, Mr Bowman, maar Piggy is nog veel vaker te Parijs geweest. Zijn baas gaat vaak op reis en neemt het dier steeds mee.

Raffles had de zak met het beslapen beddegoed reeds geopend en er een sloop uitgehaald, en liet de hond er aan ruiken.

De kleine hond stond een ogenblik stil zonder dat er een haar op zijn lichaam bewoog, met uitgestrekte poten, en vooruitgestoken snuitje.

Toen begon de hond onmiddellijk onrustig door het vertrek te lopen, en aan de deur te krabben.

Raffles had het riempje in de hand genomen, en wendde zich nu tot Bowman met de woorden:

— Tot ziens, Mr Bowman, wij zullen nu eens zien, waarheen dit schrandere dier ons wel zal brengen.

HOOFDSTUK VI.

EEN SPOOR

Onmiddellijk nadat de hond op straat was aangekomen, begon het dier met de neus langs de grond snuffelend, Raffles als het ware voort te trekken.

Raffles liet het dier kalm begaan, daar hij wist, dat hij zich volkomen op zijn scherpe neus zou kunnen verlaten.

Brand was Raffles gevolgd en merkte op, dat de hond slechts twee keren op een straathoek was blijven staan, maar dit had slechts enkele seconden geduurd, en aanstonds had het zijn snelle tocht weer voortgezet.

Na ruim een uur bevonden zij zich in het East End.

De hond was zoëven de Belgravestreet ingeslagen en bleef staan voor een hoog huis, waarvan de buitendeur openstond, zoals in deze wijk vaak het geval is.

Zonder te blaffen rukte de hond aan zijn riem en wilde naar binnen gaan.

Maar nu was een enkel woord van Raffles voldoende om het dier te doen bedaren.

Nadat zij het nummer van het huis goed in hun geheugen hadden geprent, liepen de twee vrienden wat verder, om te overleggen wat zij verder zouden doen.

— Zou de vent thuis zijn? vroeg Brand zacht.

— Daar kun je wel zeker van zijn, anders zou de hond niet naar binnen hebben willen gaan.

— Maar wat weerhoudt ons dan om de politie op te bellen?

— Dit kunnen wij niet doen, Charles, omdat wij geen zekerheid hebben. Bovendien weten wij niet, of hij alleen zal zijn, dan wel in gezelschap van zijn medeplichtigen. Is dat laatste 't geval, dan kunnen wij onmogelijk alleen optreden, om hen te overmeesteren, want je moet niet vergeten, dat wij als Franse detectiven maar niet aanstonds van wapens gebruik kunnen maken. Ook twijfel ik er sterk aan, of wij wel het recht zouden hebben, zonder medewerking van de Londense politie tot een arrestatie over te gaan. Is de man alleen, dan zou ik het zeker niet doen, want daardoor zou ik als het ware het spek uit de muizenval weghalen. Als wij zeker weten, dat de man alleen is, en hem voorlopig aan zijn lot overlaten, maar hem goed in het oog houden, dan moet hij ons vroeg of laat de anderen in handen spelen.

Op dat ogenblik sprong de hond op en keek terwijl hij zacht bromde naar een man, die zoëven het huis verlaten had, waarvan de straatdeur open stond en dat Brand geen ogenblik uit het oog verloren had.

De man scheen volstrekt geen notitie te nemen van de hond, noch van de twee mannen, die met de rug naar hem toe waren gaan staan en liep haastig door.

Zodra hij voorbij was, begon de terrier opnieuw woedend aan de riem te rukken, alsof hij de man wilde volgen.

— Hij is het, fluisterde Raffles. Er valt niet aan te twijfelen, houd de hond

goed vast, Charles, ik ga hem achterna. Ik moet weten waar hij blijft. Ga dadelijk weer naar het Crampton hotel, en blijf daar wachten, tot ik je opbel. Je kunt natuurlijk Bowman wel zeggen, dat wij iets ontdekt hebben, opdat hij zijn maatregelen kan nemen. Adieu, tot straks.

Raffles begon de achtervolging van de man, die zoëven het huis verlaten had, terwijl Brand de grootste moeite had, de hond in bedwang te houden, die zich zelf bijna in zijn halsband wurgde, in zijn pogingen om Raffles te volgen.

Deze had de man spoedig ingehaald, en volgde hem nu onopvallend op ongeveer tien meter afstand.

De verdachte, lang en breed geschouderd, volgde de Belgravestreet en de Commercial Road en stapte daar op een autobus, die hem tot aan de White Chapel Road bracht.

Raffles had aanstonds zijn voorbeeld gevolgd, maar zorgde er voor, zich zoveel mogelijk schuil te houden achter een aantal medepassagiers, zodat de ander hem niet in het oog zou krijgen.

Toen de man was uitgestapt begon de achtervolging opnieuw.

De man wachtte nu blijkbaar op een vrije taxi.

Raffles had dit voorzien en er voor gezorgd dat hij zelf bijtijds op een andere taxi beslag legde.

Raffles gaf zijn chauffeur opdracht de eerste taxi te volgen.

De rit ging dwars door de City van Londen, door de Fenchurchstreet, de Cannonstreet, de Southwarkbridge over en zo naar de andere oever van de Theems.

— Wat drommel, de wijk begint mij hier bekend voor te komen, mompelde Raffles, terwijl hij een blik wierp op de huizen van de smalle straat, waardoor hij thans reed. Als ik mij niet vergis, dan zijn wij hier dicht in de buurt van het dievenhol, waar de Bende der Raven altijd bijeen pleegt te komen, en waarmee ik een paar malen een hoogst belangrijk avontuur heb beleefd. De bende der Raven is de voornaamste onderafdeling van het genootschap van de

Gouden Sleutel. Zou 't mogelijk zijn dat professor Nicholson hier weer achter zit?

Deze gedachte liet hem niet los.

Van de twee vreemdelingen, die zo kort in het Cramptonhotel hadden vertoefd, was er één zeer groot met een smal gezicht, een grote enigszins gekromde neus, zwarte wenkbrauwen en donkere ogen.

Dat was het signalement van professor Nicholson, van de Koning van de Misdaad. Wel had hij groenachtige ogen, maar dit viel bij kunstlicht natuurlijk moeilijk te zien, en vanonder de rand van zijn hoed, hadden zij zeker zeer donker geschenen... Dus zou hij zelf...? mompelde Raffles voor zich heen. Mijn doods vijand zou dus deze misdaad gepleegd hebben? Onmogelijk is het niet, want hij heeft reeds meer moorden op zijn geweten, en als de politie er ditmaal werkelijk inslaat hem te vatten en bewijzen tegen hem te verzamelen, dan wacht hem zeker de strop. Maar, daarvan heb ik nog volstrekt geen ander bewijs, dan dat de chauffeur mij thans in die beruchte wijk brengt, waar zich het dievenhol bevindt. Ik geloof, dat het nu zaak is, een weinig voorzichtigheid in acht te nemen.

Juist toen de Grote Onbekende zichzelf op deze wijze vermaand had, stopte de chauffeur van zijn auto.

Raffles wierp een blik door de voorruit en zag dat ook voor de deur van een kleine kroeg.

— Ja, dat is het, mompelde Raffles met gebalde vuisten. Zou hij daar de chef, zou hij daar professor Nicholson moeten spreken?

De vreemdeling was uitgestapt, had met de chauffeur afgerekend en was de kroeg binnengegaan zonder op zij te kijken.

— Hij schijnt van zins te zijn daar een poos te blijven, bromde Raffles voor zich heen. Wat nu?

Er valt niet aan te denken, dat ik op dit uur van de dag, geheel alleen, en in deze kleren naar binnenga. Het is best mogelijk dat de medeplichtige mij bij zijn huis gezien heeft, en direct zou herkennen.

Raffles liet het portierraampje zakken, boog zich naar buiten, en zei op zachte toon tot de chauffeur:

— Rijd eens een eindje terug; daar is een postkantoor.

De chauffeur knikte, schakelde in op achteruit en even later stapte Raffles uit en ging het kleine bijpostkantoor binnen.

Hij ging aanstonds naar de telefooncel en belde het Crampton hotel op.

— Verzoek, monsieur Leblanc aan het toestel te komen, zei hij.

Hij behoefde slechts even te wachten, tot hij een bekende stem hoorde, die zich meldde:

— Hier Dubois, Leblanc, kom zo spoedig je kunt in een of andere vermomming als werkman of matroos naar de Finestreet, dicht bij de Theemskade. Je kent daar die kleine kroeg wel, waar de zetel is van..... een grote Londense dievenbende. Blijf daar op mij wachten, tot ik kom en verlaat die plek niet, tenzij de man die wij samen gezien hebben, alleen of in gezelschap de kroeg verlaat. Dan volg je hem, en als je hem weer ergens ziet binnengaan, bel dan onmiddellijk de politie op. Goed begrepen? Ik hoop over een half uur bij je te kunnen zijn.

Raffles hing de hoorn aan de haak en verliet het postkantoor.

— Zo snel mogelijk naar de Victoriastreet, beval Raffles toen hij weer in de taxi stapte tot de chauffeur.

De chauffeur maakte contact, trapte het gaspedaal neer en negen minuten later stopte hij voor een ouderwets huis in de Victoriastreet.

Het was een huis, hetwelk door de Grote Onbekende onder een valse naam gehuurd was, en waarin hij zich steeds placht te verkleeden, wanneer dit om de een of andere reden snel en onverwachts moest geschieden.

Raffles beval de chauffeur te wachten, ging het huis binnen, en naar de slaapkamer, waar zich de geheime garderobe bevond, en vermomde zich binnen een kwartier op waarlijk meesterlijke wijze tot een personage, dat evengoed een tremmer als een treinmachinist kon zijn.

Hij bergde inderhaast de kleren weer op, na er alle benodigde papieren te hebben uitgenomen, liet een revolver in zijn zak glijden en snelde het huis uit.

— Weer terug, chauffeur.

— Excuseer, mijnheer, maar ik ben besproken, zei de chauffeur. Ik moet hier op iemand wachten, daar gaat juist een lege taxi.

— Loop naar de duivel, man, riep Raffles ongeduldig. Je hebt mij zoëven gereden. Ik ben detective. Als je me soms niet gelooft, je hebt mij van de White Chapelstreet eerst naar de Finestreet gereden en van daar hierheen. Ik heb je een goede fooi beloofd als je de weg binnen tien minuten aflegde. Geloof je het nu?

Stom van verbazing knikte de chauffeur bevestigend.

Waarschijnlijk had hij in zijn hele leven nog nooit zo iets meegemaakt.

Het portier klapte dicht en de auto reed weg.

Bijna nog sneller dan hij hen gebracht had, reed de chauffeur zijn passagier weer terug naar de Finestreet, en zette hem af, op dezelfde plek van zoëven, op enige afstand van de kroeg.

Raffles stapte uit, rekende af met de chauffeur met een flinke fooi er boven op.

De Grote Onbekende keek om zich heen, en direct had hij aan de overzijde van de straat, voor het raam van een andere kroeg een man ontdekt, in wie hij, hoewel niet zonder enige moeite, zijn vriend Charles Brand ontdekte.

Hij stak met enigszins onzekere passen de straat over, ging de kroeg binnen en liet zich tegenover Brand in een stoel neervallen.

— Whisky, riep hij met schorre stem naar het buffet, waar een zwaarlijvige vrouw met vuurrood haar achter de tapkast troonde.

Het bestelde werd gebracht, en aldra waren de twee gewaande zeelieden in een gesprek met elkander gewikkeld, dat wemelde van vaktermen, waarvan een oningewijde niets zou hebben begrepen.

Intussen hielden zij de kroeg aan de overzijde onafgebroken in het oog.

HOOFDSTUK VII.

DE VINGERAFDRUK

— Hoe lang zit je hier al? vroeg Raffles op fluisterende toon.

— Bijna een kwartier. Ik had een voor-gevoel, dat je iets dergelijks zou vragen, en ben langs ons huis gegaan, om een goede vermomming mee te nemen. Het kostte mij slechts enige minuten om mij te verkleden, en nu zie je hier een niet helemaal nuchtere matroos voor je.

— Heb je goed op die kroeg aan de overzijde gelet?

— Ik heb dat huis geen moment uit het oog verloren.

— Heb je er de man niet uit zien komen?

— Neen.

— Als hij het dievenhol maar niet langs de geheime uitgang verlaten heeft, zei Raffles. Dat zou een streep door onze rekening zijn.

— Mij dunkt, dat hij daar geen aanleiding voor heeft, Edward. Als ik het mij wel herinner, moet men een grote omweg maken, om die geheime uitgang te bereiken, en die man heeft volstrekt geen reden om wantrouwend te zijn.

— Je kunt wel gelijk hebben. Het is nu zaak om goed op te letten, zodat onze prooi ons niet op 't laatste ogenblik ontsnapt.

— Ik heb een paar mannen naar binnen zien gaan, die mij wel bekend voorkwamen, ging Brand voort, gemene boevengezichten en waarschijnlijk leden van de Bende der Raven. En dan heb ik nog nieuws uit het Crampton hotel.

— Iets bijzonders?

— Een vingerafdruk.

— Dus toch.

— Ja, maar niet in het vertrek van de misdaad. De afdruk is gevonden op het enigszins vochtige hout van de balkon-deur. Het heeft nogal wat moeite gekost, om er een goede opname van te maken, maar tenslotte is dat toch gelukt. Over een paar uur kan de afdruk gereed zijn.

— Dat is althans iets, meende Raffles. Waarschijnlijk is de afdruk daar achtergelaten door een van de daders toen dezen zich op het balkon begaven, want de man die de kamer bewoonde, en die wij tot dusverre gevolgd zijn, had op het balkon niets te maken.

— Dat denk ik ook. Het is een afdruk van vijf vingers en deze zijn zodanig geplaatst, dat men duidelijk kan zien, dat de man, die ze gemaakt heeft met uitgespreide vingers tegen de deurpost heeft geleund, om naar buiten te kijken, over de rand van 't balkon. Waarschijnlijk wilde hij zich overtuigen, of daarbuiten alles vrij was.

Onder het luisteren had Raffles zijn ogen niet afgewend van de kroeg aan de overzijde.

Eensklaps liep er een rilling over zijn gelaat en verkregen zijn ogen die zonderlinge uitdrukking, welke Brand zo goed kende.

De Grote Onbekende legde zijn hand op de arm van zijn vriend, en Brand

voelde hoe diens hand krampachtig trilde.

Hij volgde de richting van Raffles' blik en zag hoe een man van meer dan gewone lengte op de deur van de kroeg was toegetreden, eerst even om zich heen zag en toen haastig binnentrad.

Het gelaat van die man was gladgeschoren en had een enigszins gele tint.

— Voor de duivel... begon Brand, maar een forse kneep in zijn arm deed hem direct zwijgen.

Raffles keek hem strak aan en zei op zachte toon:

— Hou je bedaard, verraad ons alsjeblijft niet. Heb je gezien wie het was?

— Wie zou daaraan kunnen twijfelen, antwoordde Brand, terwijl hij zijn stem zover mogelijk liet dalen. Het was de Koning van de Misdaad, het was professor Nicholson, je doodsvijand, de man die je reeds verscheidene malen op laaghartige wijze naar het leven heeft gestaan.

— Zo is het, Charles. Ik geloof dat ik hem zou herkennen, al zag ik niets dan zijn ogen.

— Wat zullen wij nu doen?

— Wachten, Charles. Wij moeten bewijzen bijeen brengen. Ik wil niets dan bewijzen hebben. Ik wil niet dat de boef nogmaals ontsnapt. Als hij werkelijk de moord heeft gepleegd, en ik acht hem er toe in staat, dan zal hij er ook voor boeten.

— Wat zou hij in het dievenhol komen uitvoeren?

— Misschien de buit verdelen en een nieuw plan beramen. Ik heb het hem weliswaar onmogelijk gemaakt zich nog verder als professor Nicholson te handhaven, ik heb hem uit zijn oud huis in de Victoriastreet verdreven, waar hij als geneesheer zijn patiënten ontving, maar hij is er niet minder de opperste leider van 't genootschap van de Gouden Sleutel om gebleven. Hij waant zich hier waarschijnlijk straffeloos, omdat hij deze buurt met al haar sloppen en gangen goed kent, en wel weet, dat het hier van boeven en allerlei gespuis wemelt, die hem de hand boven het hoofd zullen houden en zijn ontvluchting zullen vergemakkelijken. Bovendien gelooft hij

dat de geheime uitgang hem onkwetsbaar maakt. Hij weet wel, dat die uitgang aan John Raffles bekend is, maar hij is er verre van te vermoeden dat zijn tegenstander bij deze zaak betrokken is, en op enkele meters afstand van hem op de loer zit.

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

— Blijf hier een ogenblik zitten, zei hij op zachte toon, terwijl hij een nummer van de Times uit zijn zak haalde, en een klein stukje witte was, dat hij altijd bij zich had, aan voor en achterzijde langs de rand van het blad trok.

— Wat voer je toch uit? vroeg Brand verwonderd.

— Dat zal je aanstonds wel zien, antwoordde Raffles, terwijl hij opstond. Het volgende ogenblik had hij de kroeg verlaten, terwijl Brand de waardin toeriep, dat zij niet bezorgd hoefde te zijn voor de vertering daar zijn vriend aanstonds zou terugkeren en hij anders wel alles zou betalen.

Hij zag door het glas gordijn, hoe Raffles recht de straat overstak, en toen schijnbaar onverschillig de kroeg binnenging, vanwaar men het dievenhol kon bereiken.

Raffles trad de gelagkamer binnen, waar zich op het ogenblik slechts enkele personen bevonden, kerels met een gemeen uiterlijk, die echter nog heren waren te noemen, vergeleken bij de uitbater, een vent met een stierennek, en het gelaat van een kwaadaardige bulldog, dat er niet mooier op werd doordat de man vervaarlijk scheel keek en bijna volkomen kaalhoofdig was.

Een snelle blik overtuigde Raffles, dat hij juist bijtijds was gekomen.

Zijn doodsvijand, professor Nicholson stond bij de tapkast, waar hij blijkbaar een gesprek had gevoerd met de waard, en was op het punt door een kleine deur terzijde van het buffet te verdwijnen, terwijl de mannen in de gelagkamer nu schuw en zwijgend toekeken.

— Hebben jullie het al gehoord? riep Raffles, nadat hij een glas whisky besteld had, en met de volle hand op het blad van de Times sloeg.

— Wat is er aan de hand? vroeg de

waard nieuwsgierig.

— Het loopt niet gesmeerd in Parijs. Hier staat het, of ik heb geen verstand meer van mijn eigen taal.

Raffles had het blad uitgevouwen, en enige aanwezigen gingen naar hem toe.

Nicholson, die even had opgekeken, trad op Raffles toe, en nam het blad uit de handen.

— Waar moet dat ergens staan? vroeg hij spottend.

— Daar, in het midden van de pagina, antwoordde de gewaande stoker.

Nicholson las het bericht vluchtig door, hetwelk Raffles hem met de uitgestrekte vinger aanwees.

Nicholson haalde minachtend de schouders op en gaf Raffles het blad terug met de woorden:

— Ga je schoolgeld terug halen man, je mag wel eens leren lezen. Het bericht heeft niet veel te betekenen. Het is oude kost over de mislukte topconferentie, wat wij allemaal reeds weten, dat is alles.

Met een sip gezicht vouwde Raffles de krant langzaam op, terwijl Nicholson zich naar de kleine deur begaf en het volgende ogenblik verdwenen was.

De gewaande stoker bleef voor de leus nog enige ogenblikken praten, betaalde zijn vertering, veegde zijn mond af met de rug van zijn hand, en sjokte de kroeg uit.

In plaats van de andere kroeg weer binnen te gaan, hetgeen misschien argwaan had kunnen wekken, slenterde Raffles er langzaam langs, keek even naar binnen, gaf Brand een snelle wenk en liep langzaam verder.

De jongeman rekende af met de waardin en voegde zich een ogenblik later bij zijn vriend.

— En? vroeg hij op zachte toon.

— Ik heb, wat ik hebben wilde.

— En dat is?

— Een vingerafdruk.

— Wát zeg je daar? riep Brand verwonderd uit. Hoe ben je daar zo gauw aan gekomen?

— Op een zeer eenvoudige manier. Je hebt gezien, hoe ik de randen van het blad met was heb ingewreven. Ik zei in die kroeg aan de overzij dat er iets spe-

ciaals in te lezen was. Nicholson bleek nieuwsgierig te zijn en rukte mij het blad nogal onbeleefd uit de handen, maar mijn doel was bereikt. Hij moest de krant met beide handen vastgrijpen, en deed dat natuurlijk aan de rand, met het onvermijdelijk gevolg, dat er op dit ogenblik tien scherpe afdrukken van vingertoppen op de rand van het blad staan.

— Dus dat is prachtig gelukt, Edward. Wat ga je nu doen met die afdrukken?

— Dat zal ik je zeggen. Zie je daar die agent van politie? Hij gaat daar juist een zijstraat in, en dat komt ons goed te pas, want niemand behoeft te zien, wat wij met die man te verhandelen hebben. Je neemt de krant mee, en je zegt hem dat hij met het blad onmiddellijk naar het dichtsbijzijnde politiebureau moet gaan. Wij zijn en blijven natuurlijk Franse detectieven, en je zegt dat wij verlof hebben van hoofdinspecteur Baxter mee te helpen de geheimzinnige moord in kamer 13 in het Crampton hotel op te lossen. Natuurlijk leg je hem uit welke waarde deze krant heeft, en je drukt hem op het hart, dat hij er voorzichtig mee omgaat, en vooral niet over de randen wrijft.

— Goed, en dan?

— Ik blijf eenvoudig op je wachten. Eén moet natuurlijk hier blijven, om de deur van het dievenhol in het oog te houden. Haast je en doe het zo onopvallend mogelijk, want ik vertrouw de bewoners hier uit de buurt niet verder dan ik ze zie.

Brand verwijderde zich, om de agent achterna te gaan en zijn opdracht uit te voeren, terwijl Raffles voor de etalage van een boekwinkel stond te kijken, maar inderdaad de deur van de kroeg zorgvuldig in het oog hield.

Voor er vijf minuten verlopen waren, was Brand al terug.

— Alles goed gegaan? vroeg Raffles.

— Voortreffelijk. Ik had gelukkig te doen met een man, die aanstonds begreep, wat er op het spel stond. Hij was trouwens van de zaak op de hoogte, want het schijnt dat alle politieagenten in Londen een signalement hebben gekregen van de twee vreemdelingen, die

gisteren laat in het Crampton hotel zijn gekomen, en ook van de man, die gedurende een paar weken in het hoekvertrek heeft gewoond.

— Dat valt mij van de politie nogal mee, zei Raffles ironisch.

— En wat nu verder, Edward? vroeg Brand.

— Ik geloof, dat het verstandig zal zijn, als wij nu maar snel toeslaan. Wij moeten echter eerst weten, of de vingerafdrukken overeenstemmen. Er is hier dichtbij een hulppostkantoor, waar wij wel kunnen telefoneren.

De twee vrienden staken de straat over en gingen het kleine postkantoor binnen, waar Raffles de telefooncel binnen ging.

Geen tien minuten later zag Brand die zijn wachtpost buiten het kantoor weer had ingenomen, Raffles met een glimlach om de lippen terugkeren.

— Ik behoef je zeker niet te vragen of alles in orde is? vroeg de jongeman.

— Het kon niet beter. Een paar minuten geleden kwam de agent met het blad van de Times op zijn bureau. Daar waren juist even tevoren de vingerafdrukken ontvangen, die naar het schijnt uitstekend gelukt en vergroot waren, zodat de vergelijking zeer gemakkelijk viel. De beide afdrukken gelijken tot in de allerminste bijzonderheden op elkaar, Charles. De man, die met zijn hand tegen de deurpost geleund heeft en professor Nicholson, zijn identiek.

— En verder? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Verder? Wel, over tien minuten verschijnt hier een politie-auto met de nodige mannetjes. Wij zullen nu eindelijk de schurk vatten, of ik mag een staart krijgen.

— Waar komen zij?

— De helft hier, vlak voor het postkantoor, en ik vertrouw hen aan jouw hoede toe, de andere helft naar het bewuste kroegje, en die zal ik voor mijn rekening nemen om hen naar de geheime uitgang te brengen. Als zij van twee kanten worden aangevallen, zullen de bandieten niet kunnen ontsnappen.

— Maar, wie weet met hoevelen ze zijn, Edward?

— Dat komt er niet op aan. Als wij hen verrassen, dan worden wij hen toch de baas.

— Maar als er nog gasten in het wijnhuis zijn, één voor één dieven en moordenaars, naar ik vermoed, wat dan?

— Die zullen wel genoeg eerbied voor je revolver hebben, en tegen dat zij aanstalten mochten maken, om zich op je te werpen, moeten de agenten al binnen zijn. Het spreekt van zelf, dat alles binnen enkele ogenblikken moet zijn afgelopen.

— En de gepantserde deur, die beneden in de kelder het dievenhol afsluit?

— Hier heb je een paar allerliefste handgranaatjes, niet groter dan een noot, maar toch krachtig genoeg van uitwerking om een sterke deur uit de hengsels te lichten en het slot te vernielen. Als je ze op een afstand van twintig meter werpt, en dekking zoekt, door plat op de grond te gaan liggen, zullen ze je zelf niet kunnen deren. Ik zelf ben ook van dergelijke bommetjes voorzien, en we zullen de Engelsen eens tonen, wat wij Franse detectives vermogen. En nu moet ik afscheid van je nemen, want anders zou ik mijn detachement politieagenten mislopen. Ik hoop je straks veilig en wel terug te zien.

Raffles knikte Brand nog eens toe, en begaf zich daarna naar de Theems-Street, waar zich, dicht bij een smalle steeg, de geheime ingang bevond van de dievenkelder.

Hij behoefde geen vijf minuten te wachten, om te horen dat de politie-auto in aantocht was.

De chauffeur stopte op de hoek van de Theems Street en de detective, die naast de chauffeur had gezeten, sprong van de wagen en keek om zich heen.

Raffles herkende in hem aanstonds de politiebeambte, met wie hij in het Crampton hotel gesproken had, en trad op hem toe.

— Ik ben Dubois, zei hij glimlachend.

De detective keek Raffles stom verbaasd aan en stamelde:

— Zijt gij het werkelijk? Dan moet ik u mijn hulde brengen. Ik zou eerder alles geloofd hebben, dan dat gij dezelf-

de persoon waart, met wie ik in het Crampton hotel gesproken had.

— Toch is het zo. Is alles gereed?

— Zoals gij ziet.

— Zijn uw mannen gewapend?

— Zij hebben revolvers mee gekregen en wapenstokken, en ik verzeker u, dat zij er gebruik van zullen maken, als het nodig mocht zijn.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Nog twee minuten, als ik u verzoeken mag, dan gaat het er op los.

— Weet gij zeker dat onze man zich hier in de buurt bevindt?

— Absoluut. Als hij geen kans ziet zich in de lucht op te lossen, dan zult gij binnen tien minuten tegenover hem staan.

HOOFDSTUK VIII.

GEVAT

Het was klokslag vier uur toen Raffles riep:

— Op weg vrienden.

Een stuk of tien agenten verlieten de auto, waar nu nog alleen de chauffeur op achterbleef.

Raffles was de smalle steeg ingegaan, gevolgd door de agenten.

— Waar brengt ge ons heen, monsieur Dubois? vroeg Bowman.

— Naar de geheime uitgang van het dievenhol, waar Nicholson zich bevindt.

— Maar voor den drommel, collega, het schijnt mij toe, dat gij hier voortreffelijk de weg weet, riep Bowman uit, wiens verbazing toenam.

Raffles haalde de schouders op en zei achteloos:

— Ik ben wel eens meer in Londen geweest, Mr Bowman, en het toeval wil, dat ik met enige uwer collega's juist op deze plek eens een onderzoek heb meegemaakt.

Raffles bleef staan voor een verveloz

deur, die stevig gesloten bleek te zijn.

Maar de gewaande Franse detective haalde een kleine bos lopers te voorschijn, en binnen enkele seconden was de deur open.

— Ik moet zeggen, dat gij biezonder handig zijt, collega, riep Bowman vol bewondering uit. Als het niet te dwaas klonk, zou ik zeggen: gij gaat met de lopers om als een volleerde inbreker.

— Ik dank u zeer voor dit compliment, hetwelk ik naar waarde weet te schatten, zei Raffles met een vluchtige glimlach.

De agenten volgden hem op de voet en allen bevonden zich weldra op een grote binnenplaats, waarop de achtergevels van een aantal huizen uitzagen.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, stak Raffles deze binnenplaats over en opende een groen geschilderde tuindeur, waarbij hij wederom van zijn lopers gebruik moest maken.

Op een klein erf was een keldergat,

met een paar planken afgesloten.

Deze planken bleken een luik te vormen, dat ook weer moest bezwijken voor de bekwaamheid van de Grote Onbekende.

Raffles kroop door 't gat, door Bowman en de agenten gevolgd.

Zij bevonden zich nu in een ruime kelder waar enige wijnvaten en lege kisten stonden.

Er was slechts één deur, met zware bouten beslagen, die stevig gesloten was.

— Als ik mij wel herinner, zei Raffles, die met de handen in de zijde voor de deur stond, dan is dit massieve gevaarte electrisch verbonden met een alarmschel in het dievenhol zelf. Wij zullen dus verstandig doen, enige voorzorgen te nemen.

Reeds onder het spreken was Raffles plat op de grond gaan liggen, en lichtte nu met zijn electrische zaklantaarn onder de reet van de deur.

— Ik dacht het wel, zei hij. Daar loopt een electrisch snoer.

Hij nam een kleine lederen gereedschapstas uit zijn zak en haalde daaruit een eigenaardig gevormde tang met dunne bladen en lange stelen.

Hij schoof dit instrument door de reet van de deur en knipte behendig de draad door.

— Ik moet zeggen, collega, dat mijn bewondering voor u hand over hand toeneemt, zei Bowman. Maar nu de deur?

— Dat zal moeilijker gaan, maar wij zullen toch eens zien, hoever wij met onze lopers komen.

De deur had inderdaad een zeer stevig ingewikkeld slot en het duurde dan ook enige tijd voor Raffles met zijn werk gereed was, maar eindelijk kon hij de deur toch openen.

Zijn zaklantaarn verlichtte een lange gang, waarvan het einde niet te zien was.

— Wat is dat voor een tunnel? vroeg Bowman verbaasd. Zou die door mensen gegraven zijn?

— Slechts voor een klein gedeelte, geloof ik, Mr Bowman. Het grootste stuk moet reeds eeuwenlang bestaan, als het overblijfsel van een kloostergang.

Raffles was de tunnel binnengegaan, en allen volgden hem.

Snel lopend, hadden de mannen toch enige minuten nodig om het einde van de tunnel te bereiken.

Hier stuitten zij op een tweede deur.

Raffles had zijn vinger op de lippen gelegd om de agenten tot stilte aan te manen.

— Luister nu eens, fluisterde hij, terwijl hij Bowman en een inspecteur terzijde nam.

— Wij zullen hier rustig wachten tot de prooi ons in de armen loopt. Over enige ogenblikken zullen wij waarschijnlijk een losbarsting horen, teweeg gebracht door mijn collega Leblanc, die met een klein instrumentje van mijn vinding, de deur van het dievenhol doet springen. De bandieten zullen dan natuurlijk trachten door deze deur te ontkomen, waar wij hen naar behoren zullen ontvangen. Mocht dit echter niet gebeuren, dan is dat een bewijs, dat zij zich trachten te verzetten, en dan zullen wij van deze kant ook een woordje meespreken. En nu zullen wij eens zien of wij door het sleutelgat ook iets te zien kunnen krijgen.

Raffles bukte zich, en bleef enkele seconden in die houding staan en wenkte toen Bowman om naderbij te komen.

Hij bracht zijn mond bij diens oor en fluisterde:

— Als gij soms nog mocht hebben getwijfeld, kijk dan zelf maar.

Bowman bukte zich, wierp een blik door het sleutelgat, en had moeite een kreet van verrassing te weerhouden.

Hij zag een groot vertrek, in het midden waarvan een tafel geplaatst was, waaromheen een stuk of twintig mannen gezeten waren.

Onmiddellijk herkende hij onder hen een aantal gevaarlijke bandieten, waarnaar de politie reeds geruime tijd zocht.

Aan het hoofd van de tafel zat een man van meer dan gewone lengte, met een geel gelaat en groenachtige ogen.

Voor hem lag een hoopje diamanten, welke hij één voor één door een loep bekeek.

Bowman richtte zich langzaam op en siste tussen de tanden:

— Hij is het. Het is professor Nicholson, naar wie de politie nu reeds enige weken zoekt, en wiens identiteit wij hebben kunnen vaststellen door de schrandereheid van een man, wiens naam u wel niet onbekend zal zijn: John Raffles.

— Ik herinner mij, dat ik die naam inderdaad wel eens gehoord heb, zei Raffles op zachte toon. Hij wordt gewoonlijk de gentleman inbreker genoemd, naar ik meen, en als mijn geheugen mij niet bedriegt, moet hij met het geld, dat hij de rijke nietsdoeners afneemt, veel goeds verrichten in de wijken van deze stad, waar armoede heerst.

— Dat mag zo zijn, Mr Dubois, maar ik verzeker u, dat Mr Baxter er heel wat voor zou geven, als hij deze zonderlinge weldoener der mensheid in handen had.

Bowman wilde nog iets zeggen, toen een luid gekraak zich plotseling liet horen achter de gesloten deur.

Raffles bracht snel het oog weer voor het sleutelgat en zag, hoe de deur aan de tegenovergestelde wand van de kelder uit de hengsels was gerukt, en dat er een aantal politieagenten door de opening binnenstormden, aangevoerd door Charles Brand, met de revolver in de vuist.

De verraste bandieten schenen een oogenblik niet te weten wat te doen, maar toen klonk de stem van Nicholson, die in een vreemde taal snel een bevel riep.

In een ommezien was de grote tafel in het midden van het vertrek op zijn gekanteld, waarachter nu de schurken dekking zochten.

Het was duidelijk dat zij voornemens waren zich te verdedigen, nu zij gezien hadden, dat zij groter in aantal waren dan hun overvallers.

Reeds knalden schoten, en onderwijl rukten drie mannen uit alle macht aan de ring van een zwaar luik, dat zich onder de tafel bevond.

— Voor de duivel. Er schijnt nog een uitgang te zijn, die ik niet kende, riep Raffles uit. Wij zullen snel moeten handelen, monsieur Bowman. Achteruit, mannen.

De agenten gehoorzaamden aan het bevel van de vreemdeling, en toen zij

allen in de tunnel waren, haalde Raffles een zijner kleine handgranaten te voorschijn en wierp deze met kracht tegen de deur.

Een hevige ontploffing volgde en het hout van de deur spleet krakend uiteen, terwijl het slot versplinterd werd.

Door de wolk van stof en gruis heen, snelden de politiemannen naar voren en drongen door de bijna geheel vernielde deur de kelder binnen.

De bandieten bevonden zich nu tussen twee vuren.

Zij waren er juist in geslaagd, het luik te openen en één hunner was reeds door het gat verdwenen, terwijl de anderen aanstalten maakten, gedekt door de omgekeerde tafel, zijn voorbeeld te volgen.

Maar een krachtige stem achter hen riep:

— Wie zich beweegt, is een kind des doods.

De bandieten schenen nu in te zien, dat thans de overmacht te groot was, om aan verzet te denken.

Drie hunner waren gewond en niet allen waren met revolvers gewapend.

Toch trachtte er nog een door het luik te ontsnappen.

Die ene was professor Nicholson.

Tersluiks trachtte hij achter de rugen zijner mannen het reddende luik te bereiken, maar Raffles had hem gezien.

Hij snelde naar Nicholson toe, en greep hem vast, juist toen hij zijn voet op de eerste trede van de trap wilde zetten.

De bandiet trachtte zich te verzetten, maar hij had met een al te sterke tegenpartij te doen.

Terwijl zijn medeplichtigen door de agenten in bedwang werden gehouden en voor het grootste gedeelte geboeid waren, ontstond er een kort gevecht tussen de twee doodsvijanden.

Nicholson had in zijn zak getast, en er blonk een dolk in zijn vuist.

Raffles zag het, greep bliksemsnel de pols van de hand die het mes vasthield, en bracht de ellendeling met de vrije vuist een kaakslag toe, die hem ter aarde deed storten.

Hiermede was het drama in de kelder beëindigd.

De bandieten waren allen gebonden en ook Nicholson werd stevig in de kluis- ters gesloten.

Raffles wierp een blik op zijn doodsvijand, die hem met ogen, gloeiend van haat, aankeek, en zei tot Bowman, die zich het voorhoofd met zijn zakdoek afdroogde:

— Als ik mij niet sterk vergis, Mr Bowman, hebt gij hier de grootste boosdoener gevat, die de annalen der misdaad in dit land weten aan te wijzen, op één na.

— Als hij de man is voor wie wij hem houden, monsieur Dubois, dan mag ik gerust zeggen, dat gij de Londense politie een uitnemende dienst hebt bewezen, waarvoor wij u grote dank verschuldigd zijn.

— Ik geloof dat gij de nodige bewijzen wel zult kunnen vinden in zijn woning, zei Raffles.

— De politie heeft de woning van pro-

fessor Nicholson al doorzocht, monsieur Dubois, maar niets gevonden.

— Excuseer, dat ik de opmerking maak, Mr Bowman, maar dan heeft men niet grondig genoeg gezocht. Ik hoop, dat men de woning dadelijk heeft afgesloten en de oude vrouw, die hem als huishoudster dient heeft gearresteerd.

— Daar is voor gezorgd, monsieur Dubois. Dat is geschied, zodra wij zekerheid hadden, dat Nicholson betrokken was in enige zeer ernstige misdrijven.

— Welnu, dan behoeft gij niets anders te doen dan zijn huis nogmaals te doorzoeken. Ik zou u gaarne daarbij behulpzaam zijn.

— Dan moeten wij de gevangene meenemen, monsieur, dat schrijft de wet voor.

— Welnu, neem hem dan mee, maar bewaak hem goed, want hij is tot alles in staat.

HOOFDSTUK IX

RAFFLES CRITISEERT DE POLITIE

Terwijl de bandieten één voor één ieder door twee politieagenten werden weggevoerd, richtten Raffles, Charles Brand en Bowman al hun aandacht op de gevangenen Koning van de Misdaad, die roerloos met geboside handen op de grond lag.

Zij zetten hem op zijn benen en voerden hem door de versplinterde deur de kelder uit, naar buiten, waar een grote politieauto, onder een grote toeloop van nieuwsgierigen, waarvan er enigen zelfs

een dreigende houding aannamen, met de gevangenen misdadigers werd volgelden.

Toevallig reed er juist een vrije taxi voorbij, waar Nicholson direct werd ingeduwd.

Na een rit van ruim een half uur stopte de chauffeur, zoals hem opgedragen was voor het oude, smalle huis in de Victoriastreet, waarvan thans alle luiken gesloten waren, en dat de Koning der Misdaad bijna een jaar tot schull-

plaats had gediend, toen hij er als geneesheer zijn patiënten ontving.

Alweer moesten de lopers van Raffles dienen om de buitendeur te openen, daar deze zich op het hoofdbureau van politie bevond.

Nicholson had tot dusverre geen enkel woord gesproken, maar zijn ogen onafgewend gevestigd gehouden op het gelaat van de man, die hij met de naam Dubois had horen aanspreken.

Zonder zich in de vestibule op te houden, was Raffles, de werkkamer binnengegaan, waar een groot bureau stond.

Hij trok achtereenvolgens alle laden open, terwijl de gevangene met bleek gelaat en opeengeklemd lippen toekeek.

Raffles zocht naar de geheime lade, waarvan hij het bestaan kende, en binnen vijf minuten hadden zijn vlugge vingers deze gevonden.

Zonder zich te bekommeren om het woedend gebrom van zijn doodsvijand, keek Raffles de papieren, die in deze geheime lade lagen, snel door en overhandigde ze vervolgens aan Bowman.

— Alstublieft, Mr Bowman. De moord, die deze man gepleegd heeft in het Crampton hotel, zal zeker voldoende zijn om hem aan de galg te helpen, maar mocht dat niet het geval zijn, dan zullen deze papieren, gestolen van personen, die in de laatste maanden op geheimzinnige wijze de dood hebben gevonden, de justitie nader inlichten. Ik denk, dat de man, die daar staat, met eigen hand minstens zes moorden gepleegd heeft, en dat dit hieruit is te bewijzen.

Bowman nam de papieren aan, wierp er op zijn beurt een vluchtige blik in, en liet ze toen in zijn zak glijden, terwijl hij Nicholson een blik toewierp, die niet veel goeds voorspelde.

— Als gij soms nog mocht twifelen aan de daden van de man, die dit huis bewoond heeft, dan wil ik u daar wel enige geheimen van tonen, die u daaromtrent kunnen inlichten, zei Raffles.

Achtereenvolgens liet hij, door op verschillende knoppen te drukken, de valluiken, de geheime deuren, de leunstoel met zijn ijzeren leuning werken, welke zich in dit vertrek bevonden.

Daarna bracht hij alles weer in de nor-

male toestand, en zei tot Bowman:

— Nu zullen wij, als gij het goedvindt, naar boven gaan, waar zich de slaapkamer van deze man bevindt. Ook daar zijn enige niet te versmaden kleinigheden. Nicholson zullen wij maar meemen, want ik geloof niet, dat hij alleen te vertrouwen is.

Zij verlieten het vertrek, gingen de trap op en traden de slaapkamer van Nicholson binnen.

Raffles begaf zich naar het grote ledikant, drukte op een knop, die zich aan de binnenkant van een der spijlen bevond en meteen zakte het gevaarte met het valluik waarop het stond naar beneden.

Nicholson slaakte nu een kreet van woede en rukte met wanhopige kracht aan zijn boeien.

— Ik heb het wel gedacht, riep hij. Die man heet niet Dubois, of welke Franse naam hij zich zelf ook gegeven heeft. Die man is John Raffles, de gentleman-inbreker. Behalve de politie, kan hij alleen kennis dragen van de geheimen van dit huis.

Bowman deinsde enige stappen achteruit.

Ineens herinnerde hij zich nu alles wat hem in de laatste uren zo zonderling had getroffen: het plotselinge wegblijvende Franse accent, de wonderbaarlijke handigheid om deuren te openen, het bezit van springmiddelen, de gesteldheid van het dievenhol, en ten slotte de wijze, waarop de gewaande Dubois de weg scheen te weten in dit huis.

Langzaam bracht hij de hand naar zijn zak, nog altijd aarzelend, en aangegrepen door een bijna ongelooflijke vrees.

Raffles, die volkomen kalm en glimlachend naar de woedende kreten van de Koning van de Misdaad had geluisterd hief de hand op, en zei:

— Laat dat, monsieur Bowman. De man heeft gelijk. Ik ben John Raffles, en deze heer is mijn trouwe vriend en assistent. Gij ziet, dat wij in ieder geval in de meerderheid zijn, en daarom vertrouwd ik ook, dat gij geen dwaasheden zult uithalen en dat wij dus, zo niet

als goede vrienden, dan toch met aangename herinnering aan onze kennismaking van elkander zullen scheiden. Ja, reeds een vol jaar, sedert die man aan het hoofd kwam van het Genootschap van de Gouden Sleutel, bestrijden wij elkander met alle middelen die ons ter beschikking staan, en ik moet zeggen, dat hij er door zijn schranderheid zelfs in geslaagd is mij enige malen in zijn macht te krijgen. Dat ik toen de dood ontkomen ben, is waarlijk niet zijn schuld geweest. Gij herinnert u de dynamietontploffing in de verlaten hoeve te Hampstead? Welnu, dat was zijn werk. Hij had mij daar in een kelder opgesloten, en die langzaam vol water laten lopen. Door een toeval ontplofte 't dynamiet, dat hij had meegebracht, te vroeg, en enige zijner mannen werden gedood. Toen ik mij onder 'n valse naam bij u vervoegde, met het verzoek, deze zaak mede te mogen onderzoeken, wist ik nog niet, dat ik dit onmens aan het einde van onze weg zou vinden. Nu wij elkander toch wel voorlopig wel niet meer zullen spreken, Mr Bowman, wil ik u meteen wel even op biechten, dat mijn vriend en ik het zijn geweest, die de onschuldige grap met de heren Ives en Lipman hebben uitgehaald. Wij hadden 't begrepen op de juwelen van Crowley, die nu veilig in uw borstzak zitten. Dat is alles, Mr Bowman.

De detective had met samengeknepen lippen en gefronst voorhoofd naar deze uiteenzetting geluisterd, ondanks zichzelf geslingerd tussen woede, over het feit, dat hij bedrogen was, en bewondering voor de meesterlijke wijze, waarop de gentleman-inbreker wederom zijn rol gespeeld had, en dankbaarheid wegens het feit dat hem zeker een eervolle vermelding stond te wachten, nu hij een der grootste misdadigers van Londen in verzekerde bewaring had kunnen nemen, al was het dan met de hulp van Raffles.

Deze liet hem niet veel tijd om daarover na te denken.

— Mr Bowman, hoewel wij nog gaarne wat in uw aangenaam gezelschap zouden hebben vertoefd bestaat er voor ons geen reden meer om nog langer hier te blijven, daar wij onze taak als

afgedaan beschouwen. Daar hangt een telefoon, ik zal zo vrij zijn, drie politieagenten hierheen te ontbieden, om u behulpzaam te zijn bij het overbrengen van deze bandiet. Zij zullen binnen tien minuten hier zijn, en de tijd zal u wel niet al te lang vallen, hoop ik.

Raffles deed wat hij gezegd had en zei tot de steeds zwijgende Bowman:

— Ik zeg u dank, Mr Bowman voor de zeer aangename ogenblikken, welke wij in uw gezelschap hebben mogen doorbrengen, en voor het hoogst interessante geval, dat wij gezamenlijk met u hebben mogen onderzoeken en dat met een zo gunstige uitslag is bekrond. Ik roep u dan ook een tot weerziens toe, geen vaarwel.

Het volgende ogenblik voor de detective goed en wel van zijn verbazing gekomen was, hadden de twee vrienden het vertrek verlaten.

De volgende ochtend toen de twee onafscheidelijke vrienden thuis zaten te ontbijten en Charles Brand vluchtig de ochtendbladen doorkeek, slaakte hij een kreet van woede en teleurstelling, die Raffles deed opzien.

— Wat is er aan de hand? Iets ernstigs?

— Een heel groot ongeluk. Nicholson is ontkomen.

Raffles legde langzaam zijn vork en mes neer en werd zo bleek als het tafellaken, niet van vrees, maar eenvoudigheid van woede.

Het duurde enige tijd voor hij kon uitbrengen:

— Hoe is dat in godsnaam mogelijk? Hoe heeft die vervloekte ezel van een Bowman, deze hoofdeloze nul, het weten klaar te spelen, terwijl ik hem het wild als het ware onder schot had gebracht.

— Het is heel eenvoudig gegaan, luister.

Brand las het volgende korte berichtje voor:

Gisteren is de detective Bowman er in geslaagd de moordenaar van Irwin Crowley te arresteren. Het was professor Nicholson, naar wie de politie reeds lang zocht. In het vroeger door

de moordenaar bewoonde huis, wachtte hij de komst van enige telefonisch bestelde agenten af, om Nicholson naar de gevangenis te kunnen overbrengen. Toen de mannen kwamen vonden zij de detective bewusteloos en met een bloedende hoofdwonde midden in het vertrek liggen, waar hij met zijn arrestant had moeten wachten.

In een ander vertrek vond men de twee helften van de stalen boeien, die om de polsen van Nicholson hadden gezeten en welke hij had weten door te vijlen.

Toen hij tot bewustzijn kwam, verklaarde Bowman, dat Nicholson hem onverhoeds moet hebben overvallen en met de geboeide vuisten op het hoofd moet hebben getroffen, met

zoveel kracht, dat hij dadelijk het bewustzijn verloor.

Tot dusverre is er nog geen spoor van de vluchteling gevonden, ofschoon de politie met koortsachtige ijver bezig is met de opsporing van de misdadiger.

Wij zullen onze lezers zo spoedig mogelijk nadere bijzonderheden omtrent dit voorval mededelen.

Raffles had met een ironische trek op het gelaat toegeluisterd en zei nu:

— Bowman heeft heel discreet nagelaten mijn naam te noemen. En dat verheugt mij, want ik zou het vreselijk hebben gevonden te worden betrokken in de grootste stommitieit, welke de Londense politie tot dusverre heeft uitgethaald.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

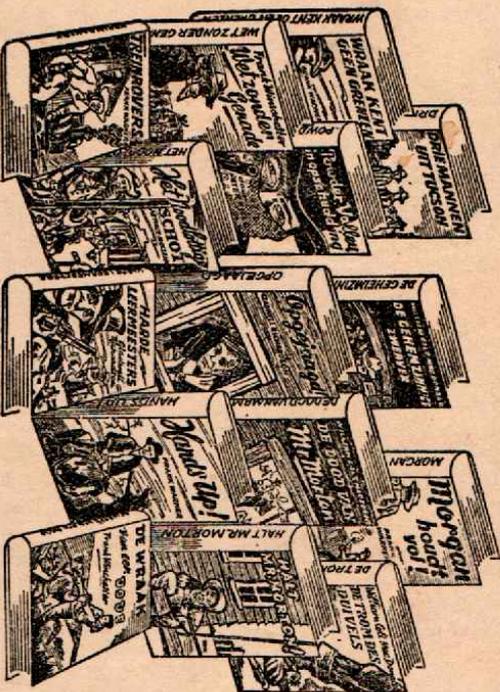
Naar het Noorden!

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer met f 5.- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noedlottige Schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door Frank Winbester
6. Wet zonder Genade }
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgespaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William Colts MacDonald
10. Hals, Mr. Morton }
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige Zwerfver door William Colts MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duivels door William Colts MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doornalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____